

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 9C/5/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6717201925
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Lehotský
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2018:6717201925.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudcom JUDr. Jurajom Lehotským v spore žalobcu I.. V.. N. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom M. 2, Y., zast. N.. V. M., advokátkou, so sídlom D. ulica č. XX, Y., proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova č. 2, Bratislava, v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v celkovej výške 14 607,75 €, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 4 607,75 € z titulu náhrady účelne vynaložených trov obhajoby v trestnom konaní a sumu 2 700 € z titulu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v lehote do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a .

III. Žiadna zo strán n e m á na náhradu trov konania právo.

odôvodnenie:

1. Žalobca žalobou podanou dňa 15.2.2017 žiadal zaviazať žalovanú Slovenskú republiku, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky na zaplatenie celkovej sumy 14 607,75 €, pričom suma 4 607,75 € je z titulu náhrady účelne vynaložených trov obhajoby v trestnom konaní a suma 10 000 € pozostáva z titulu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobca vo svojom žalobnom návrhu, ktorý podal prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, ktorá okrem iného je jeho manželkou v písomnej žalobe uviedol:

1. Na základe uznesenia vyšetrovateľa PZ Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Zvolene sp. zn. ČVS: ORP-540/OVK-ZV-2009 zo dňa 8. 7. 2011 bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre zločin vydieranie podľa ustanovenia § 189 ods. 1 Trestného zákona.

2. Na základe uznesenia vyšetrovateľa PZ Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Zvolene sp. zn. ČVS: ORP-435/OVK-Z`V-2009 zo dňa 8. 7. 2011 bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre prečin šírenie poplašnej správy podľa ustanovenia § 361 ods. 1 Trestného zákona.

3. Proti obidvom uzneseniam podal žalobca sťažnosti, ktoré boli prokurátorom Okresnej prokuratúry Zvolen zamietnuté.

4. Uznesením vyšetrovateľa PZ Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Zvolene sp. zn. ČVS: ORP-540/OVK-ZV-2009 zo dňa 19. 9. 2011 boli obe vyššie uvedené trestné veci žalobcu spojené na spoločné konanie, pričom trestné stíhanie žalobcu bolo vedené na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru vo Zvolene pod sp. zn. CVS: ORP-540/OVK-ZV 2009.

5. V predmetnej trestnej veci pribral orgán činný v trestnom konaní znalca JUDr. Igora Nitrianskeho, ktorý vypracoval znalecký posudok, v záveroch ktorého konštatoval, že sporné písmo na listovej obálke - rukopis adresovaný Veliteľstvu vzdušných síl vo Zvolene je vlastnoručný rukopis žalobcu. Predovšetkým na základe záverov tohto znaleckého posudku bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre predmetné skutky.

6. Proti záverom znaleckého posudku znalca JUDr. Igora Nitrianskeho vzniesol žalobca (prostredníctvom jeho obhajkyne) zásadné námietky a navrhol pribrať ďalšieho znalca s cieľom vypracovania kontrolného znaleckého posudku. O tomto návrhu na doplnenie dokazovania rozhodol orgán činný v trestnom konaní tak, že ho odmietol z dôvodu, že ho nepovažuje za potrebný.

7. Žalobca ako obvinený požiadal prostredníctvom obhajkyne dňa 12. 1. 2012 o vypracovanie znaleckého posudku Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline na svoje náklady.

8. Na základe tejto žiadosti bol vypracovaný znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline č. 9/2012, pričom tento znalecký posudok bol ako listinný dôkaz predložený v predmetnej trestnej veci.

9. Uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Zvolen sp. zn. 2 Pv 389/09/6611-75 zo dňa 18. 9. 2013 bolo podľa ustanovenia § 215 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zastavené trestné stíhanie žalobou v trestnej veci vedenej na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru vo Zvolene pod sp.zn. ČVS: ORP-540/OVK-ZV-2009. Ako vyplýva z doložky právoplatnosti vyznačenej na tomto uznesení, toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 8. 10. 2013.

10. Ako vyplýva z uvedeného uznesenia prokurátora Okresnej prokuratúry Zvolen, hlavným dôkazom, pre ktorý došlo k zastaveniu trestného stíhania žalobcu predmetnej trestnej veci, bol znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline č. 9/2012, ktorý na vlastné náklady obstaral žalobca.

11. Podľa ust. § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 z. z. Štál zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. - Vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní v trestnom konaní alebo správnom konaní.

Podľa ust. § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. - Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa ust. § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. - Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. - V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. - Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa ust. § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. - Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytované osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

Podľa ust. § 18 Ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. - Náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa ust. § 18 Ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. - Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

11. Dňa 27. 9. 2016 podal žalobca v súlade s ust. § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 2 303,77 € z titulu náhrady účelne vynaložených trov trestného konania a náhradu škody vo výške 10 000 Eur z titulu nemajetkovej ujmy v peniazoch na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, ktorá ho listom zo dňa 4. 10. 2016 sp. zn. VI/4 Gc 149/16/1000-3 u povedomila o tom, že žiadosť žalobcu postupuje na Ministerstvo vnútra SR.

Uplatnená škoda vo výške 2 303,77 z titulu náhrady účelne vynaložených trov trestného konania pozostáva z:

- úhrady znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline č. 9/2012, ktorý si dal žalobca vypracovať na vlastné náklady vo výške 1 402,28 Eur

- nákladov na cesty vo výške 901,49 Eur v súvislosti s uplatňovaním práva obvineného zúčastňovať na úkonoch trestného konania prostredníctvom svojich obhajcov, ktoré žalobca zabezpečoval svojim osobným motorovým vozidlom a to

na OR PZ vo Zvolene:

20.10.2011 cena PHM 1,47 €/l 117,16 €

10.05.2012 cena PHM 1,58 €/l 120,38 €

01.03.2013 cena PHM 1,52 €/l 118,62 €

27.06.2013 cena PHM 1,48 €/l 117,85 €

19.07.2013 cena PHM 1,50 €/l 118,04 €

03.09.2013 cena PHM 1,53 €/l 118,91 €

(vzdialenosť 2x206 km, spotreba 7,1 l/100km (29,25 l) základná sadzba podľa vyhl. č. 632/2008 Z.z. 0,18 €/km (74,16€))

na OR PZ v Trenčíne:

24.10.2011 1 cena PHM 1,47 €/l 190,53 €

(vzdialenosť 2x 335 km, spotreba 7,1 l/100 km (47,57 l) základná sadzba podľa vyhl. č. 632/2008 Z.z. 0,18 €/km (120,60 €))

12. Podaním na Ministerstvo vnútra SR sp. zn. KM-OPSI-P-196 /2016 zo dňa 5. 12. 2016 žalobca doplnil svoj nárok na náhradu škody o škodu vo výške 2 303,98 z titulu náhrady účelne vynaložených trov obhajoby v trestnom konaní, ktoré na základe výzvy Ministerstva vnútra SR zo dňa 10. 1. 2017 doplnil ešte podaním zo dňa 27. 1. 2017. Uplatnená škoda vo výške 2 303,98 € z titulu náhrady účelne vynaložených trov obhajoby v trestnom konaní pozostáva z:

20.07.2011 prevzatie a príprava obhajoby - TČ podľa bodu 1 92,63 €

20.07.2011 prevzatie a príprava obhajoby - TČ podľa bodu 2 61,75 €

21.07.2011: padanie sťažnosti - TČ podľa bodu 1 92,63 €

21.07.2011 padanie sťažnosti - TČ podľa bodu 2 61,75 €

06.10.2011 účasť na výsluchu 113,21 €

20.10.2011 účasť na výsluchu - 2 úkony (8:30 - 11:00) 226,42 €

24.10.2011 účasť na výsluchu 113,21 €

25.10.2011 návrh na doplnenie dokazovania 113,21 €

12.12.2011 účasť na výsluchu 113,21 €

08.02.2012 podanie 116,56 €

10.05.2012 účasť na výsluchu 116,56 €

11.02.2013 žiadosť o preskúmanie postupu policajta 119,31 €

13.05.2013 podnet na preskúmanie postupu prokurátora 119,31 €

13.05.2013 podanie 119,31 €

19.07.2013 účasť na výsluchu 106,25 €

03.09.2013 preštudovanie vyšetrovacieho spisu 106,25 €

režijný paušál 10x 7,41 € + 2x 7,63 € + 5x 7,81 € 128,41 €

-----
spolu základ dane 1 919,98 €

+ 20 % DPH 384,00 €

spolu trov obhajoby 2 303,98 €

13. Listom zo dňa 31. 1. 2017, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 8. 2. 2017 Ministerstvo vnútra SR vyhodnotilo žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody ako nedôvodnú.

14. Žalobca bol viac než 2 roky stíhaný pre zločin a prečin, ktoré nikdy nespáchal a celé obvinenie bolo založené iba na znaleckom posudku vyšetrovateľom PZ ustanoveného znalca JUDr. Igora Nitrianskeho, ktorý dva krát žiadal vyšetrovateľa PZ o doplnenie vzorky písma od žalobcu ako porovnávacieho materiálu, a ktorý, aj napriek tomu, že ho nedostal, urobil záver, že žalobca je jednoznačne pisateľom sporných listín, a ktorý aj pri svojom výsluchu uviedol, že od začiatku mu bol žalobca veľmi podozrivý z napísania uvedených listín.

15. Trestné stížanie výrazne ovplyvnilo osobný aj pracovný život žalobcu. Žalobca pracoval v advokátskej kancelárii a popri svojej práci študoval na Právnickej fakulte Univerzity P. J. Šafárika v Košiciach, ktorú ukončil v roku 2015, pretože sa chcel po jej skončení venovať advokácii. Skutočnosť, že žalobca bol trestne stíhaný spôsobila, že tento bol vo veľkej neistote, vzhľadom na skutočnosť, že žiadny trestný čin nespáchal, pretože v prípade ak by jeho trestné stížanie nebolo zastavené, nemohol sa po skončení školy v advokácii uplatniť a rovnako ani v žiadnom právnickom povolani. Táto neistota ovplyvnila jeho pracovný výkon. V práci mu nebolo možné zveriť náročnejšie úlohy a aj pri tých jednoduchých ho bolo potrebné neustále kontrolovať, pretože sa u neho prejavovala dlhodobá nesústredenosť.

16. Frustráciu z uvedených skutočností prenášal žalobca aj na ostatných členov jeho rodiny, čo narušovalo vzťahy v jeho rodine a ovplyvňovalo jeho osobný život.

17. Žalobca bol teda viac než 2 roky vystavený mimoriadne stresujúcej situácii. Musel vynakladať vlastné prostriedky na to, aby suploval činnosť orgánov činných v trestnom konaní, ktorých povinnosťou je vykonávať dôkazy bez ohľadu na to, či sú v prospech, či neprospech obvineného.

18. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 18. 8. 2010 uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky Č. 2/2014 vyplýva: „Základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle cit. ustanovenia § 6 ods. 1 veta prvá uvedeného zákona je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Pre správnu interpretáciu tohto ustanovenia nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia, teda z doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematicky a teleologicky. Z hľadiska systematického výkladu objasňujúceho obsah právnej normy vo vzájomných súvislostiach s inými právnymi normami možno dospieť k záveru, že pokiaľ cit. ustanovenie § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je umiestnené vo štvrtjej časti označenej ako spoločné ustanovenia, prichádza do úvahy jeho praktické uplatnenie (teda zahrnutie trov konania, ktoré vznikli i v konaní, v ktorom bola vec postúpená inému orgánu do náhrady škody) aj v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktorej podmienky upravuje § 6 tohto zákona. Z hľadiska výkladu teleologického vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zмене) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stížania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stížania ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stížania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stížania sa trestné konanie končí; to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stížania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stížania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stížania o vznesení obvinenia. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stížania, ktoré bolo zastavené, treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnúť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stížania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 1. júla 2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len zákon č. 58/1969 Zb.) účinného do 30. júna 2004. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená.

Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23. februára 1990 sp.zn. 1 Cz 6/90 publikovaný pod č. 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 1993 sp. zn. 1 Cdo 53/93 publikovaný pod č. 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky ročník 1994). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné.

V preskúmvanej veci Odvolací súd správne aplikoval na daný prípad zákon č. 514/2003 Z. z. a správne posudzoval zodpovednosť štátu ako zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. So zreteľom na uvedené závery však nesprávne interpretoval ustanovenie § 6 ods. 1 tohto zákona v otázke, či zastavenie trestného stíhania z dôvodu, že k trestnému činu nedošlo má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezakonnosť. Dovolací súd preto rozsudok odvolacieho súdu pre nesprávne právne posúdenie veci zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O. s. p. a contrario). V ďalšom konaní je právny názor dovolacieho súdu záväzný (§ 243d ods. 1 veta druhá O. s. p.)“.

19. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 183/2009 zo dňa 30. 11. 2009 rovnako vyplýva jednoznačný záver o tom, že nielen v prípade, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo zrušené na základe sťažnosti proti nemu podanej, ale dokonca aj v prípade, ak bola sťažnosť proti takémuto uzneseniu zamietnutá a trestné stíhanie proti obvinenému bolo neskôr zastavené, alebo neskôr bol spod obžaloby oslobodený, je potrebné posudzovať uznesenie o vznesení obvinenia za také nezákonné rozhodnutie, zodpovednosť za ktoré, a ním spôsobenú škodu, zaťažuje štát.

20. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze sp. zn. I. ÚS 320/2016 zo dňa 7. 6. 2016 okrem iného skonštatoval:

„Pre posúdenie nezakonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatuje, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca“.

21. Z citovaných rozhodnutí najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky nesporne vyplýva, že uznesenie vyšetrovateľa PZ Okresného-riaditeľstva Policajného zboru vo Zvolene o vznesení obvinenia žalobcovi sp. zn. ČVS: ORP-540/OVK-ZV-2009 zo dňa 8. 7. 2011 v spojení s uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Zvolen sp. zn. 2 PV 389/O9-28 zo dňa 17. 8. 2011 a uznesenie vyšetrovateľa PZ Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Zvolene o vznesení obvinenia žalobcovi sp. zn. ČVS: ORP-435/OVK-ZV-2009 zo dňa 8. 7. 2011 v spojení s uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Zvolen sp. zn. I Pv 324/O9-28 zo dňa 14. 9. -2011 sú nezákonné rozhodnutia, ktoré zasiahli do základných práv žalobcu a zodpovednosť za ne a za škodu, ktorá žalobcovi vznikla, znáša Slovenská republika.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca navrhuje, aby súd vykonal dokazovanie priloženými listinnými dôkazmi, vylúchom žalobcu, Roxany Rajtáckovej a Mgr. Petra Troščáka.

2. Žalovaná zastúpená Ministerstvom vnútra SR vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 30.8.2017 k predmetnej žalobe uviedla, že žiada žalobu zamietnuť a priznať im náhradu trov konania, pričom v tomto vyjadrení bolo uvedené:

Žalobca v predmetnej veci označuje žalovaného ako Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Zastávame názor, že v predmetnej právnej veci nie je orgánom príslušným konať v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. V prejednávanej veci by mala ako orgán konajúci v mene štátu vystupovať Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

V zmysle § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“): „, Vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej

veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora. "

V zmysle § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z.: „ Vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní. “

Žaloba žalobcu bola doručená súdu dňa 17.02.2017, teda za účinnosti zákona č. 412/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z. z. V uvedenom zákone chýbajú prechodné ustanovenia. Z týchto dôvodov máme za to, že v prejednávanej veci sa bude aplikovať znenie zákona Č. 514/2003 Z. z. účinné od 01.01.2013. Zastávame názor, že v danom prípade nie sú splnené zákonné podmienky na to, aby bolo orgánom konajúcim v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Máme za to, že týmto orgánom je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. V tejto súvislosti poukazujeme na uznesenie Krajského súdu v Košiciach 3Co/377/2013- 74 zo dňa 20.03.2014, vydané vo veci s obdobným skutkovým stavom (došlo k zastaveniu trestného stíhania prokurátorom), kde konajúci krajský súd konštatoval: „Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že s účinnosťou od 01.01.2013 v prejednávanej veci oprávneným orgánom konať pred súdom za štát bola Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, keďže neboli naplnené podmienky podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b) vyššie citovaného zákona (zákon č. 514/2003 Z. z.). Išlo pri tom o procesné zastúpenie, na ktoré sa aplikuje aktuálna právna úprava, nakoľko tento zákon neobsahuje prechodné ustanovenia, týkajúce sa tejto procesnej situácie. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že žalobca pôvodne podal žiadosť na Ministerstve vnútra SR, ktoré bolo v čase podania žiadosti orgánom oprávneným konať za štát. Pokiaľ teda súd prvého stupňa po 01.01.2013 vo veci konal a na pojednávaní dňa 14.03.2013 rozhodol s tým, že štát zastupovalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a nie Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, takýmto postupom súdu prvého stupňa došlo k porušeniu procesnoprávných predpisov, a tým aj k odňatiu možnosti účastníkov konať pred súdom podľa § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. “

Zo znenia § 4 ods. 1 písm. b) bod 1. zákona č. 514/2003 Z. z. jednoznačne vyplýva, že pre posúdenie príslušnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ako orgánu konajúceho v mene Slovenskej republiky je rozhodujúce súčasné splnenie dvoch stanovených podmienok, a to že prokurátor I. nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa alebo povereného príslušníka Policajného zboru o vznesení obvinenia a 2. nepodal obžalobu v trestnej veci príslušnému súdu. Je zřejmé, že podmienky v zmysle § 4 ods. 1 písm. b) bod 1. zákona č. 514/2003 Z. z. musia byť splnené kumulatívne, čo v danom prípade nie sú, keďže prokurátor

zamietol sťažnosť žalobcu proti uzneseniu vyšetrovateľa o vznesení obvinenia. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky teda nie je orgánom príslušným konať v predmetnej veci za štát, keďže nesplnenie čo i len jednej z vyššie uvedených podmienok má za následok, že príslušnosť Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ako orgánu konajúceho v mene Slovenskej republiky nie je založená. Zároveň podotýkame, že dozor nad zachovávaním zákonnosti v trestnej veci žalobcu vykonával prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen, ktorý v uznesení zo dňa 17.08.2011 a 14.09.2011 vyhodnotil postup vyšetrovateľa Policajného zboru pri vznesení obvinenia ako správny a v súlade so zákonom, keď sťažnosť žalobou proti uzneseniu o vznesení obvinenia ako nedôvodnú zamietol. Na základe uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení žiadame, aby súd ustálil, že orgánom, ktorý má konať v mene štátu v predmetnej veci je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.09.2012 sp. zn. 6Cdo/149/2011: „ V prípade, že žalovaná strana síce štátny orgán, ktorý má za štát konať označí, ale uplatnený nárok do pôsobnosti tohto štátneho orgánu nepatrí, alebo označí subjekt, ktorý štátnym orgánom nie je, resp. nie je ani právnym subjektom, nejde o vadu návrhu ani o nedostatok podmienky konania. Z ustanovenia § 2] ods. 4 veta prvá O. s. p. vyplýva, že súd je povinný, bez zreteľa na označenie obsiahnuté v návrhu, zabezpečiť, aby za štát pred súdom konal štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu a konať len s takýmto oprávneným subjektom.“).

Návrh na predbežné posúdenie rozhodujúcich skutočností
Žalovaný žiada súd aby sa otázkou procesného zastúpenia štátu v danom spore zaoberal ako predbežnou otázkou, predtým ako začne vykonávať dokazovanie vo veci samej, nakoľko od jej posúdenia závisí opodstatnenosť celého žalobného návrhu. Žalovaný dáva na zváženie súdu aby sa uvedenými skutočnosťami vysporiadal pred tým než otvorí pojednávanie vo veci samej aby ako orgán oprávnený zastupovať Slovenskú republiku pred súdom v tomto konaní určil Generálnu prokuratúru SR a v konaní ďalej pokračoval s ňou.

Pre prípad, že by súd naďalej konal s Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, ako orgánom príslušným konať v mene štátu v tejto veci, dovoľujeme si uviesť, že so žalobou žalobcu nesúhlasíme,

považujeme ju za nedôvodnú a žiadame, aby súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania. Žalobca sa žalobou domáha proti žalovanému zaplataenia istiny 14.607,75 Eur a náhrady trov konania titulom náhrady škody spôsobenej v trestnom konaní. Žalobca v žalobe uviedol, že uzneseniami Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Zvolene mu bolo vznesené obvinenie za prečin šírenia poplašnej správy a zločin vydierania. Proti predmetným uzneseniam podal žalobca riadne a včas sťažnosť. Žalobca si v tomto konaní zvolil obhajcu JUDr. Ivetu Rajtákovú. Okresná prokuratúra Zvolen zastavila trestné stíhanie žalobcu podľa § 215 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z týchto skutočností si žalobca odvodzuje splnenie všetkých podmienok pre poskytnutie náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Škoda, ktorú žalobca vyčíslil na sumu 4.607,75 €, ktorá má pozostávať z trov právneho zastúpenia žalobcu obhajcom v predmetnom trestnom konaní, ako aj z nákladov na vypracovanie znaleckého posudku.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. „Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

a) nezákonným rozhodnutím, 2

b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

d) nesprávnym úradným postupom.“

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. „Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.“

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. „Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.“

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. „Náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie O treste, O ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.“

Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. sú:

a) nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup,

b) vznik škody alebo ujmy,

c) príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

Všetky uvedené podmienky musia byť splnené súčasne, inak nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nemôže vzniknúť. Ministerstvo vnútra vo svojej odpovedi na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody žalobcovi vo svojej odpovedi oznámilo, že ním uplatnený nárok na náhradu škody je nedôvodný a žiadosti o poskytnutie náhrady za škodu nie je možné vyhovieť. Dôvodom, pre ktorý Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky nárok žalobcu na náhradu škody neuznalo a ani v súčasnosti ho neuznáva je, že žalobca nepreukázal naplnenie všetkých podmienok pre vznik zodpovednosti štátu za škodu tak, ako sú vymedzené zákonom č. 514/2003 Z. z. Údajnými nezákonnými rozhodnutiami, na základe ktorých sa žalobca domáha náhrady škody, sú uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Zvolene o vznesení obvinenia zo dňa 08.07.2011, ČVS: ORP-435/OVK-ZV-2009 a ORP-540/OVK-ZV-2009. Predmetnými uzneseniami bolo žalobcovi vznesené obvinenie za prečin šírenia poplašnej správy a zločin vydierania.

Považujeme za odôvodnený záver, že predmetné uznesenia nie je možné považovať za nezákonné. Trestné konanie vedené proti žalobcovi bolo dozorované Okresnou prokuratúrou Zvolen, ktorá dohliadala na dodržiavanie všetkých ustanovení Trestného poriadku. Nepovažujeme za preukázané, že by v konaní došlo k porušeniu niektorých z hlavných zásad vyjadrených v § 2 Trestného poriadku. Naopak, uvedené uznesenie bolo vydané v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Žalobca nepreukázal, že by v priebehu trestného konania, v ktorom vystupoval v pozícii obvineného, došlo k takým pochybeniam, ktoré by ho oprávňovali domáhať sa náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia nemožno v žiadnom prípade odvodzovať iba z toho, že trestné konanie neskončilo právoplatným odsúdením žalobcu, ale bolo zastavené rozhodnutím prokurátora Okresnej prokuratúry Zvolen. Vznesenie obvinenia pre trestný čin konkrétnej osobe nie je rozhodnutie o vine, ale opatrenie smerujúce k tomu, aby orgány činné v trestnom v priebehu konania zistili skutkový stav. Až po vznesení obvinenia sa v rozhodujúcej miere otvára priestor pre dokazovanie v prípravnom konaní. Bolo by nelogické predpokladať, že už pri vznesení obvinenia musí byť trestný čin jednoznačne preukázaný, keďže zadavažovanie dôkazov a to nielen tých, ktoré

svedčia proti obvinenému, ale aj tých svedčiacich v jeho prospech, je cieľom následného vyšetrovania v prípravnom konaní, ako aj súdneho konania nasledujúceho po podaní obžaloby. V súvislosti s vyššie uvedeným si žalovaný dovoľuje poukázať na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.05.2012 sp. zn. 8Co/251/2010, v ktorom súd konštatoval, že „Pri posudzovaní dôvodnosti návrhu navrhovateľky, ktorým sa domáha náhrady škody spôsobenej jej nezákonným rozhodnutím, bolo potrebné vychádzať z výkladu citovaného ustanovenia vyplývajúceho z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18.08.2010, sp. zn. 4 M Cdo 15/2009, na ktoré navrhovateľka v konaní poukazovala, a podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Podľa názoru odvolacieho súdu i keď rozhodujúcim meradlom

opodstatnenosti a teda aj zákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania, nemožno paušálne považovať za nezákonné každé vznesenie obvinenia, ktoré nevyústilo v právoplatný odsudzujúci rozsudok obvineného, ale v každej trestnej veci je potrebné s prihliadnutím na konkrétne okolnosti daného prípadu pozorne zvážiť aj priebeh trestného konania z hľadiska vývoja dôkaznej situácie, ako aj základných zásad trestného konania. Tento názor vyplýva aj z nálezu Ústavného súdu České republiky sp. zn. III. ÚS 162/02.“

Žalovaný si ďalej dovoľuje poukázať na znenie uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 07.11.2012 sp. zn. I. ÚS 548/2012-13, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky vyhodnotil názor Krajského súdu v Bratislave ako plne akceptovateľný a korektný, keď Krajský súd v Bratislave konštatoval, že napriek existencii ustálenej judikatúry, je potrebné posudzovať zákonnosť či nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia vždy aj s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu.

Vyšetrovateľ v trestnom konaní pri rozhodovaní o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia konkrétnej osobe vychádza z úrovne poznatkov, ktoré má k dispozícii v tom čase, t. j. ešte pred vykonaním úkonov v trestnom konaní. Až v priebehu trestného konania, po vykonaní vyšetrovacích úkonov je možné dospieť k záveru, že existuje dôvodné podozrenie, že obvinený spáchal skutok, ktorý sa mu kladie za vinu a ako je potrebné skutok kvalifikovať. Na základe týchto skutočností a argumentov sa domnievame, že žalobca nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, ktoré by odôvodňovalo ním uplatnený nárok na náhradu škody, keďže uznesenie vyšetrovateľa, o ktoré svoj nárok opiera za nezákonné rozhodnutie nie je možné považovať. Zároveň uvádzame, že v zmysle § 206 ods. 1 Trestného poriadku má policajť povinnosť (nie možnosť) bez meškania vydať uznesenie o vznesení obvinenia, ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba.

Ako sme uviedli už v bode I. vyjadrenia, aj dozorujúci prokurátor v uznesení zo dňa 17.08.2011 a 14.09.2011 vyhodnotil postup vyšetrovateľa pri vznesení obvinenia žalobcovi ako správny a v súlade so zákonom, keď sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia ako nedôvodnú zamietol. Dozorujúci prokurátor predmetné uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia nikdy nezrušil ako nezákonné.

Na základe uvedených skutočností zastávame názor, že v danom prípade nie je splnená podmienka existencie nezákonného rozhodnutia.

V súvislosti s uplatňovanou výškou škody poukazujeme na znenie § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v zmysle ktorého: „Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.“

Žalobca sa v konaní domáha zaplatenia istiny 4.607,75 €, ktorá predstavuje majetkovú ujmu predstavujúcu vzniknuté trovy právneho zastúpenia. K nároku žalobcu o zaplatenie náhrady škody uvádzame, že žalobca nepredložil žiadne doklady, svedčiace o vykonaní úhrady danej čiastky. Vyčíslenie trov advokátom nie je dôkazom o zaplatení, teda ani o vzniknutej škode, rovnako ako ani vyčíslenie PHM za použitie motorového vozidla.

Na základe uvedeného máme za to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania škody, ktorá mu mala titulom náhrady trov právneho zastúpenia žalobcu obhajcom v trestnom konaní vzniknúť.

K žalobcom uplatnenej nemajetkovej ujme uvádzame nasledovné:

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., cit.: „V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.“

Podľa § 17 ods. 3 zákona Č. 514/2003 Z. Z., cit.: „Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.“

Pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sú stanovené dve kritériá, a to závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby došlo. Výška peňažnej náhrady je predmetom voľnej úvahy súdu, pričom súd musí prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo a to jednak vo vzťahu k postihnutej osobe a jednak vo vzťahu k subjektu, ktorý sa takéhoto zásahu dopustil. Žalobca si uplatňuje nemajetkovú ujmu v sume 10.000,- Eur z dôvodu, že bol viac než 2 roky vystavený mimoriadne stresujúcej situácii stíhania za zločin a prečin. Z dôvodu vedenia trestného stíhania bol v neistote, pretože v prípade nezastavenia trestného stíhania by sa nemohol uplatniť v advokácii ako ani v inom právnickom povolání. V súvislosti s uvedeným konštatujeme, že žalobca riadnym spôsobom nezdôvodnil svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- €. Zo žaloby nie je jasné z akých skutočností žalobca vychádzal pri jej vyčíslení. Žalobca uviedol, že skutočnosť, že bol trestne stíhaný (obdobie 2 rokov) sa negatívne premietla do jeho osobného života. Nenavrhol však vykonať dôkazy, ktoré sú relevantné pre posúdenie tohto tvrdenia, teda skutočnosti, či a v akej miere nemajetkovú ujmu žalobcovi vznikla, v zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.

Existenciu a následky nemajetkovej ujmy nestačí len tvrdiť, ale je nutné ich hodnoverne a bez pochybnosti preukázať. V tejto súvislosti poukazujeme na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici 13 Co 1263/2014 zo dňa 17.03.2015 „K prehodnocovaniu dôkazov možno aj z hľadiska odvolacieho súdu upozorniť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 29. júla 2011, sp. zn. 4 Cdo 232/2010, ktorého sa v odvolaní žalobca dovoláva. Z výkladu „Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú každá fyzická osoba, vzhľadom na okolnosti za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie, dopad, alebo dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú dôležité jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či predmetnú ujmu takto v danom čase a mieste (v tej istej situácii prípadne spoločenskom postavení) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Pokiaľ dôjde k neoprávnenému zásahu do práva na česť a dôstojnosti má zásah závažné dôsledky vtedy, keď ním bola v závažnej miere znížená dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti však vyplývajú iné závery, než sa snaží prezentovať žalobca.“

Odvolateľ zdôrazňuje iba subjektívne pocity, pokiaľ ide o zásah do jeho integrity, ale neponúka žiadny dôkaz na ich objektivizáciu. To znamená, že nenavrhuje žiadny dôkaz, podľa ktorého by ním tvrdené pocity musela mať nutne každá iná fyzická osoba. “

Aj podľa názoru Najvyššieho súdu SR je vylúčené, aby sa pre hodnotenie toho, či došlo alebo nedošlo k naplneniu zákonných podmienok podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka stali rozhodujúcimi, subjektívne pocity samotnej postihnutej osoby. Je teda potrebné vylúčiť stav, kedy budú za relevantné považované výlučne subjektívne psychické reakcie jednotlivých fyzických osôb. Nestačí len púha možnosť zníženia dôstojnosti či vážnosti fyzickej osoby v značnej miere, ale súdom musí byť vždy zistené, že k tomuto zníženiu skutočne došlo. Povinnosť tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno spočíva v tomto prípade na navrhovateľovi (uznesenie Najvyššieho súdu SR 2Cdo 163/2008).

Pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy je potrebné zohľadniť osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije ako aj závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo. Taktiež je potrebné posúdiť závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení a v súkromnom živote. Čo sa týka nemajetkovej ujmy máme za to, že žalobca nepreukázal, že došlo k zníženiu jeho cti, ľudskej dôstojnosti, resp. že poklesla jeho vážnosť v spoločnosti. Nie je preukázaná závažnosť tvrdenej ujmy, resp. narušenie súkromného života, či spoločenského uplatnenia v takej miere, že by to odôvodňovalo priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa názoru žalovaného žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania existencie požadovanej výšky nemajetkovej ujmy. Dôkazné bremeno spočíva najmä v povinnosti preukázania tvrdených skutočností, k čomu však v danom prípade nedošlo.

3. Žalobca sa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne vyjadril k vyjadreniu žalovaného písomným vyjadrením zo dňa 10.10.2017, v ktorom uviedol:

Námietky žalovaného proti žalobe sú čiastočne neopodstatnené a čiastočne nemajú vplyv na postup v tomto konaní.

Pokiaľ ide o námietky uvedené v čl. I. podania žalovaného, žalobca, rovnako ako žalovaný v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. 9. 2012 sp. zn. 6Cdo/149/2011, ktorého závery považuje za v plnej miere aplikovateľné aj v konaní podľa CSP. Za dôležitú v tejto súvislosti žalobca považuje skutočnosť, že stranou konania je Slovenská republika, teda žalobca správne označil stranu konania. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že nie je oprávnený konať za Slovenskú republiku, žalobca v tejto súvislosti poukazuje na to, že sa obrátil žiadosťou zo dňa 27. 9. 2016 o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Generálnu prokuratúru SR, ako to vyplýva z prílohy k žalobe. Generálna prokuratúra SR mu listom zo dňa 4. 10. 2016 oznámila, že orgánom konajúcim v mene štátu je v danom prípade Ministerstvo vnútra SR, ktorému jeho žiadosť postúpila. Ministerstvo vnútra SR listom zo dňa 10. 1. 2017, doručeným právnej zástupkyne žalobcu dňa 17. 1. 2017, vyzvalo žalobcu na uvedenie titulu, z ktorého sa domáha náhrady škody, ako aj orgánu verejnej moci, ktorý mal žalobcovi nezákonným rozhodnutím, či nesprávnym úradným postupom spôsobiť škodu. Napriek tomu, že žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne, v lehote stanovenej vo výzve zo dňa 10. 1. 2017, označil ako rozhodnutia, ktorými mu bola spôsobená škoda, uznesenia o vznesení obvinenia v spojení s uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Zvolen o zamietnutí jeho sťažnosti a výslovne uviedol, že Generálna prokuratúra SR je tým orgánom, ktorý koná v predmetnej veci, a ktorej svoju žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody aj adresoval, Ministerstvo vnútra SR, majúce k dispozícii všetky podania žalobcu v predmetnej veci, ako to vyplýva z jeho listu zo dňa 31. 1. 2017 (mimočodom vypracovaným tou istou poverenou zamestnankyňou Mgr. Janou Cirbesovou, ktorá vyhotovila aj podanie žalovaného zo dňa 30. 8. 2017) vybavilo žiadosť žalobcu meritórne, teda oznámilo mu, že nie je splnený prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, ktorým má byť nezákonné rozhodnutie, a preto jeho žiadosť považuje za nedôvodnú a nie je možné jej vyhovieť. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje na to, že postup orgánu konajúceho v mene štátu je len pokračovaním šikanózneho správania voči nemu zo strany orgánov verejnej moci. Po viac než 2 rokoch trestného stíhania za zločin, ktorý nikdy nespáchal, si orgány Slovenskej republiky „prehadzovali“ jeho žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, aby nakoniec ministerstvo vnútra, ktoré jeho žiadosť ako príslušný orgán (napriek tomu, že žalobca poukazoval na to, že je ním generálna prokuratúra) vybavilo, v konaní pred súdom zopakovalo argumentáciu žalobcu z predbežného prerokovania, ktorú z dôvodov, ktoré sú mu doteraz nejasné, pri predbežnom prerokovaní úplne ignorovalo. Žalobca označil správne stranu v konaní, ako orgán konajúci v jej mene označil orgán, ktorý jeho žiadosť meritórne vybavil. Vzhľadom na to, vrátiac sa k úvodu svojho vyjadrenia, žiada, aby súd postupoval tak, ako to uviedol v jeho bode 3. V časti II. žalovaný namieta vecnú opodstatnenosť žaloby, citujúc ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. V tejto súvislosti žalobca v plnom rozsahu poukazuje na, v žalobe citované, rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj ústavného súdu. V tejto súvislosti poukazuje žalobca na čl. 2 ods. 2 CSP, podľa ktorého: Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít," ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

Podľa ust. § 23 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z.: Najvyšší súd v záujme jednotného výkladu a jednotného používania zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov vydáva v občianskoprávných, trestnoprávných, obchodnoprávných a správnych veciach Zbierku stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, v ktorej zverejňuje

a) stanoviská najvyššieho súdu k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré zaujalo plénum najvyššieho súdu alebo kolégium najvyššieho súdu, b) vybrané rozhodnutia najvyššieho súdu alebo ostatných súdov.

Z citovaných ustanovení právnych predpisov vyplýva, že najvyšší súd svoju pôsobnosť pri zjednocovaní rozhodovacej praxe všeobecných súdov realizuje práve prostredníctvom zverejňovania rozhodnutí v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Z jeho rozhodnutia zverejneného takýmto spôsobom jednoznačne vyplýva, že zastavením trestného stíhania vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesenie obvinenia. Žalobca v tejto súvislosti v celom rozsahu poukazuje na body 18 až 21 svojej žaloby. Len na okraj žalobca poznamenáva, že týmto výkladom najvyšších súdnych autorít sa uplatňuje v právnom poriadku Slovenskej republiky, ktorá je právnym štátom (čl. 1 ústavy), prezumpcia neviný (čl. 50 ods. 2 ústavy).

Je právom každého, aby sa naňho hľadelo ako na nevinného až do jeho právoplatného odsúdenia. Toto právo však nemá abstraktnú podobu, ale znamená zároveň, že nikomu nemôže byť na ťarchu ak toto svoje právo pred nezákonným trestným stíhaním bránil. V prípade, že by osoba stíhaná za trestný čin neodsúdená za tento trestný čin mala byť zaťažovaná bremenom svojej obhajoby bez nároku na odškodnenie, právo byť považovaný za nevinného by takýmto výkladom úplne stratilo svoj význam, keďže by takýto výklad znamenal prijatie názoru, že je jej povinnosťou spojenou s bremenom materiálnych aj nemateriálnych škôd preukázať svoju nevinu.

V časti III. žalovaný namieta nepreukázanie škody v časti týkajúcej sa trov právneho zastúpenia. Jeho argumentácia je v priamom rozpore s ust. § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., z ktorého výslovne vyplýva, že pri trovách konania náhrada škody predstavuje účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Námietka žalovaného teda nerešpektuje platnú právnu úpravu, ktorá výslovne rozlišuje medzi hotovými výdavkami, ktoré musia byť vynaložené a odmenou za zastupovanie, ktorá sa určuje ako tarifná odmena advokáta.

Uvedené ustanovenie celkom zjavne rešpektuje skutočnosť, že odmena za zastupovanie môže byť dohodnutá medzi zastupovaným a zastúpeným rôznym spôsobom, a to tak vo vzťahu k jej výške, ako aj vo vzťahu k jej splatnosti. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na skutočnosť, že zákonom č. 412/2012 Z. z. bola v ust. § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. vykonaná zmena, keď dovtedy platné znenie tohto zákonného ustanovenia:

Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej právnym predpisom, keď poznámka č. 9 odkazovala na vyhlášku č. 163/2002 Z. z. a vyhlášku č. 591/2002 Z. z., bolo nahradené znením:

Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta), keď poznámka č. 9 odkazuje na § 9 až 14 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

Z dôvodovej správy k zákonu č. 412/2012 Z. z. vyplýva: „ V prípade trov právneho zastupovania sa spresňuje, že výška náhrady sa určí ako tarifná odmena podľa vyhlášky upravujúcej odmenu a náhradu advokátov za poskytovanie právnych služieb. V takýchto prípadoch nebude rozhodujúce, aký spôsob odmeny bol dohodnutý medzi právnym zástupcom a poškodeným, a teda ani akú čiastku poškodený v tejto súvislosti skutočne vynaložil. Aj v tomto prípade má štát nahrádzať účelne vynaložené náklady. Ak si poškodený dohodne vyššiu ako tarifnú odmenu, musí si byť vedomý, že sa sám pričínil o navýšenie jeho nákladov a úhradu zvýšených nákladov nemusí znášať štát. Rovnako nie je napr. možné za účelne vynaložené náklady považovať ak by si poškodený zvolil súčasne viacerých právnych zástupcov“. Z vyššie uvedených dôvodov žalobca túto námietku považuje za neopodstatnenú.

Tej časti vyjadrenia žalovaného, v ktorej namieta, že vyčíslenie pohonných hmôt nie je dôkazom o vynaložení nákladov, žalobca poukazuje na to, že účasť jeho obhajcov na úkonoch mimo sídla ich kancelárie je preukázaná účasťou obhajcov na týchto úkonoch. Žalovaný síce namieta vynaloženie týchto nákladov bez toho, aby sám ponúkol akékoľvek, pri zachovaní pravidiel rozumného uvažovania, vysvetlenie, akým spôsobom by sa jeho obhajcovia mali bez prepravy dopravným prostriedkom ocitnúť na jednotlivých úkonoch trestného konania. Žalovaný navyše úplne obchádza skutočnosť, že žalobca si neuplatnil žiadne ďalšie náklady v súvislosti s dopravou svojich obhajcov na pojednávanie, a to predovšetkým náhradu za stratu času podľa vyhlášky 655/2004 Z. z., ani náhradu za stratu na zárobku, ktorá by mu patrila za jeho vlastnú účasť na jednotlivých úkonoch. Vo vzťahu k výške nemajetkovej ujmy (časť IV. vyjadrenia) žalovaný neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybníť výšku uplatnenej nemajetkovej ujmy. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že žalobca nenavrhol vykonať dôkazy preukazujúce, že skutočnosť, že bol trestne stíhaný sa negatívne premietla do jeho života (a toto konštatovanie dokonca zvýraznil podčiarknutím textu), žalobca si dovoľuje dať do pozornosti bod 22 svojej žaloby, v ktorom navrhol vykonať dokazovanie svojim výsluchom, výsluchom Roxany Rajtákovvej (jeho dcéry) a Mgr. Petra Troščáka (jeho kolegu). Keďže je nesporné, že skutočnosti vzťahujúce sa k existencii samotného trestného stíhania aj spôsobu jeho skončenia, žalobca navrhuje preukázať vykonaním dokazovania priloženými listinnými dôkazmi, výsluch žalobcu, jeho dcéry, aj jeho bývalého kolegu, sú dôkazmi, ktorými žalobca môže preukázať svoje tvrdenia o intenzite nemajetkovej ujmy spôsobenej mu nezákonným rozhodnutím. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca navrhuje vykonať dokazovanie dôkazmi navrhnutými v bode 22 žaloby, pričom účasť svedkov tam navrhnutých na pojednávaní je spôsobilý zabezpečiť. Pre prípad, že by ich súd mienil predvolať nie prostredníctvom žalobcu, oznamuje týmto adresu, kde uvedeným svedkom možno doručiť predvolanie na pojednávanie: Roxana Rajtáková, Rooseveltova 2, 040 01 Košice, Mgr. Peter Troščák, advokát, Hlavná č. 2967/50, 080 01 Prešov.

4. Okresný súd vo veci vykonal dokazovanie, oboznámením sa s prednesom právnej zástupkyne žalobcu, s prednesom žalobcu, oboznámením sa s prednesom zástupkyne žalovaného, výsluchom svedka Mgr. Petra Troščáka, výsluchom svedkyne Roxany Rajtákovéj, ako aj pripojenými listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav:

5. Súd z prednesu právnej zástupkyne žalobcu na pojednávaní, konanom dňa 18.1.2018 zistil, že v celom rozsahu sa pridrižiava písomne podaného žalobného návrhu a žiada žalobe vyhovieť. K veci ďalej uviedla, že čo sa týka uplatnenej náhrady škody, titulom nákladov na cesty vo výške 901,49 €, tak je logické tak je logické, že si uplatňujú náklady na cesty na trase Košice-Zvolen a späť, tak ako je to uvedené v ich žalobe, ako aj na trase Košice - Trenčín a späť. Právna zástupkyňa žalobcu navrhla vypočítať žalobcu, ohľadne skutočností, že boli uhradené náklady na cesty vo výške 901,49 €. Čo sa týka preukázania trov obhajoby vo výške 2 303,98 €, tak k tomu uviedla, že poukazujú na samotné znenie § 18 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a tak isto poukázala na ich vyjadrenie, ktoré súdu zaslali. Na preukázanie ich tvrdení v žalobe navrhla jednak výsluch strany a to žalobcu, ďalej navrhla výsluch svedkov a to Roxany Rajtákovéj, s tým, že sa jedná o dcéru žalobcu a táto by mala vypovedať k tomu, ako ovplyvnilo predmetné trestné stíhanie rodinný život žalobcu. Ďalej navrhli vypočítať na preukázanie ich tvrdení bývalého kolegu žalobcu, v čase keď bol trestne stíhaný Mgr. Petra Troščáka a tento svedok by mal byť vypočítaný k tomu, akým spôsobom ovplyvňovalo trestné stíhanie pracovný život žalobcu s tým, že účasť týchto svedkov zabezpečia. Právna zástupkyňa k veci uviedla, že čo sa týka ich ďalšieho návrhu na doplnenie dokazovania, pripojením si konkrétneho trestného spisu, tak k tomu uviedla, že tento ich návrh modifikujú v tom smere, že budú predkladať jednotlivé listinné dokumenty, ktoré bude potrebné preukázať z ich strany v prípade, ak niektoré skutočnosti z tohto spisu bude namietaný žalovaný.

6. Súd z prednesu žalobcu na pojednávaní, konanom dňa 18.1.2018 zistil, že sa v celom rozsahu pridrižiava písomnej žaloby, ako aj písomných vyjadrení a vyjadrení svojej právnej zástupkyne. K veci uviedol, že do 31.12.2008 bol profesionálnym vojakom, pričom miestom výkonu jeho práce bol Zvolen a zastával pozíciu letecký dispečer riadiacej leteckej prevádzky vo Zvolene. Právna zástupkyňa žalobcu je jeho manželkou a jeho manželka bola advokátkou už od roku 1996. Samozrejme sa s manželkou rozprával o jej profesii a dá sa povedať, že táto profesia ho zaujala a už ku koncu svojej vojenskej kariéry začal uvažovať o tom, že by sa zamestnal u nej v advokátskej kancelárii. Toto aj učinil a od 1.1.2009 nastúpil do jej advokátskej kancelárie, ako odborný zamestnanec advokátskej kancelárie a zároveň začal študovať Právnickú fakultu, aby mohol pokračovať v tejto činnosti. Mal záujem po ukončení Právnickej fakulty pracovať ako advokátsky koncipient a neskôr sa stať advokátom. K veci uviedol, že následne podriadil aj prípravu, na to aby sa dostal na Právnickú fakultu, urobil úspešne prijímačky a od septembra 2010 sa stal externým študentom Právnickej fakulty v Košiciach. Pokiaľ sa pamätal, niekedy ku koncu roku 2010 bol predvolaný ako svedok na políciu v Košiciach, aby podal vysvetlenie ohľadne trestného činu šírenia poplašnej správy, resp. vyhrážania a pri tomto predvolaní musel poskytnúť v rámci dožiadania v Košiciach vzorky svojho písma a tak isto musel absolvovať aj bukálny výter. Neskoršie tie isté činnosti musel zopakovať, nakoľko tie prvé dôkazy, ktoré predložil neboli dostačujúce pre znalca v odbore písomznanectva. Dokonca ho vyzvali, aby odovzdal aj tretíkrát vzorku, toto však odmietol aj pod hrozbou poriadkovej pokuty, keďže vzorku už dva krát odovzdal. Následne v júli 2011 mu bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia pre tie trestné činy, ktoré vyššie uvádzal. Bol to pre neho poriadny šok, keďže on nič neurobil. Následne sa dal zastupovať svojou manželkou, ktorá je advokátka a ona využila všetky opravné prostriedky, ktoré jej zákony umožňovali. Napriek tomu trestné stíhanie pokračovalo, ich sťažnosti boli zamietnuté a celé trestné stíhanie trvalo približne 2,5 roka. V tom čase bol stále zamestnancom advokátskej kancelárie u svojej manželky, ako odborný zamestnanec a pokračoval v štúdiu práva. Uvedená situácia bola pre neho veľmi ťažká, nakoľko aj z armády odišiel z toho dôvodu, že chcel pracovať v advokácii a v prípade, keby bol uznaný vinným na súde, tak jeho perspektíva práce v advokácii by sa nenaplnila a rovnako tak isto by nemohol pracovať v akýchkoľvek justičných funkciách, napr. na súde, prokuratúre a pod. Osobne cítil takú márnosť, že na čo vlastne teraz chodí do školy. V tom čase, ako uvádzal, študoval a teda mal takú dilemu, či to má vôbec význam. K veci ďalej uviedol, že v rámci jeho pracovnej činnosti, dá sa povedať, z toho celého bol dosť nesústredený, o čom by mohol vypovedať navrhnutý svedok a to bývalý kolega, pričom tohto kolegu on brzdil v jeho práci, nakoľko ho zaťažoval svojimi úvahami a žalobca uviedol, že jeho pracovné výkony neboli bohvieaké. V tom čase jeho bežnou agendou bolo vyčísľovanie trov konania, avšak on mal v tom čase problémy s týmto vyčísľovaním. Následne mu manželka túto agendu odňala a robil to koncipient. Celá táto situácia sa prenášala aj do rodinného života, nakoľko on manželke ako advokátke hovoril, že keďže nič neurobil,

aby niečo robila s tým, že takto sa to nedá a svedkom celej tejto situácie, keďže medzi ním a manželkou z toho vznikali konflikty, bola aj ich spoločná dcéra. V čase, keď sa začalo trestné stíhanie, tak dcéra mala 11 rokov, keď sa skončilo trestné stíhanie, tak mala 13 rokov a v tom období sa ho dcéra pýtala, resp. aj v rodine, či ocko pôjde do väzenia a pod. Ďalej k veci uviedol, že fakticky o tejto situácii nikoho z blízkych ani neinformovali a dcéru tiež priamo neinformovali, ale bola svedkom dennodenných, resp. častých konfliktov medzi nimi. Žalobca k veci uviedol, že ešte pred týmto obdobím sa dosť intenzívne venoval jazdeckému športu a v období, keď bol trestne stíhaný, tak ho to prestalo baviť a prestal sa tomu venovať. Tieto činnosti začal zanedbávať. V tom období pribral aj na váhe a už sa to s ním nesie až do súčasnosti. K veci uviedol, že on zaťažoval jeho otázkami aj manželku v práci. Keďže manželka podniká ako fyzická osoba, ako advokátka, bolo ťažké oddeliť ten pracovný a rodinný život. Žalobca manželke vytýkal, že prečo niečo nerobí, prečo je stále trestne stíhaný. Jeho výsledky v škole v tom období neboli bohvieaké a potvrdil, že nebol najlepším žiakom. K veci uviedol, že po celý čas, počas jeho trestného stíhania pracoval u svojej manželky na pozícii odborného pracovníka. Je pravda, že v roku 2015 ukončil vysokoškolské štúdium na Právnickej fakulte a od roku 2015 je zapísaný ako advokátsky koncipient u advokátky, t.j. svojej manželky až do súčasnosti. Čo sa týka nákladov na cesty, tak on sa zúčastňoval spoločne aj s manželkou, ako advokátkou jednotlivých ciest tak, ako boli vyúčtované v žalobe a on platil palivo do motorového vozidla. Motorové vozidlo, ktorým absolvovali jednotlivé cesty, ktoré boli vyúčtované bolo registrované na advokátsku kanceláriu jeho manželky. Je pravda, že advokátska kancelária jeho manželky mu nevyúčtovala cestovné náklady, súvisiace s týmito cestami, nakoľko tieto priame náklady platil on. Čo sa týka úhrady znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva, tak toto zaplatil on z ich spoločného účtu a je pravda, že advokátska kancelária mu nevyúčtovala následne preplatenie tohto znaleckého posudku z vyššie uvádzaných dôvodov. K veci ďalej uviedol, čo sa týka trov právneho zastúpenia, ktoré vyčíslili v ich žalobe, tak je pravda, že tieto trovy advokátskej kancelárii doteraz nezaplatil. Čo sa týka návrhu na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 €, tak k tejto sume dospel jednak konzultáciou so svojou advokátkou, ako aj na základe toho, že v obdobných konaniach sa takéto sumy priznávajú, resp. uplatňujú. Žalobca ďalej k veci uviedol, že situácia ohľadne trestného stíhania sa prejavovala u neho tým spôsobom, že vznikali nehody v rodine, pričom nemienil popisovať aké hádky medzi nimi vznikali. Potvrdil, že si je vedomý a pozná inštitút prezumpcie nevinu, avšak napriek tomu sa pridrižoval toho, čo uviedol predtým, aké následky toto trestné stíhanie u neho a u jeho rodiny nastali. Je pravda, že po skončení trestného stíhania jeho študijné výsledky sa trochu zlepšili a už nemal tak často skúšky na viac krát, ale robil ich väčšinou na prvý krát. Žalobca ďalej poukázal na to, že jeho mal. dcéru v tom čase prezumpcia nevinu nezaujímala, ona proste prišla za ním a pýtala sa ho, či pôjdem do väzenia. Žalobca potvrdil, že je pravda, že jeho kariéra ďalej pokračovala tým smerom, ako si to naplánoval v tom roku 2008 resp. 2009 s tým, že momentálne je advokátskym koncipientom, avšak znova podotkol, že v období rokov 2011 - 2013 s tým veľmi trpel. Žalobca ďalej k veci uviedol, že momentálne vzťahy s manželkou má dobré a tak isto si myslí, že v súčasnosti dcéra už by to vnímala lepšie a vedela by aj to, čo je to prezumpcia nevinu.

7. Súd z prednesu zástupkyne žalovanej, na pojednávaní, konanom dňa 18.1.2018 zistil, že sa v plnom rozsahu pridrižava ich písomných vyjadrení, ktoré adresovali súdu a ďalej tvrdila, že Ministerstvo vnútra SR nie je orgánom, ktorý by mal vystupovať v tomto konaní v mene Slovenskej republiky. Ďalej k veci uviedla, že nie je naplnená zákonná podmienka existencie nezákonného rozhodnutia, nakoľko predmetné uznesenia o vznesení obvinenia neboli zrušené, alebo zmenené a dozorujúcim prokurátorom bol postup vyšetrovateľa vyhodnotený ako správny v súlade so zákonom, čo sa prejavilo uznesením o zamietnutí sťažností, podaných žalobcom. Tak isto majú za to, že nebola preukázaná existencia vzniku skutočnej škody, čo sa týka vecnej škody, ako aj nemajetkovej ujmy. Jednak tým, že samotný žalobca povedal, že doteraz nezaplatil trovy právneho zastúpenia a teda mu nevznikla škoda, pričom sa mu majetok o túto sumu určite nezmenšil. Tak isto nepreukázal, že uhradil pohonné hmoty, a teda na strane advokátky by mal byť nejaký príjem a na strane žalobcu by mal byť nejaký výdaj. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, tak majú za to, že žalobca nepreukázal akým spôsobom dospel k predmetnej sume, nakoľko sa nemôže odvolávať na obdobné prípady, keďže každý prípad je špecifický a tak isto majú za to, že žalobca doteraz nepreukázal nijaké markantné následky trestného stíhania, či už v spoločenskom, rodinnom alebo pracovnom živote. Ďalej skutočnosť, na ktorú poukazoval samotný žalobca, že musel odovzdávať vzorky písma, min. dva krát, tak podľa jej názoru je to bežná činnosť znalca v odbore písomoznalectva, že je potrebné zabezpečiť a zadovážiť dôkladne jednotlivé vzorky na vypracovanie znaleckého posudku, a preto znalec týmto spôsobom aj postupoval a teda si nemyslí, že toto je tá skutočnosť, na ktorú by mal žalobca poukazovať vo svojej žalobe, ako takú, ktorá by mu mala priznávať náhradu nemajetkovej ujmy. Ďalej poukázala na tú skutočnosť, že súčasťou práce advokáta je okrem iného aj vyrovnávanie sa so

stresom a tá skutočnosť, že žalobca túto situáciu riešil so svojím kolegom a v podstate je na ňom, ako dané stresové situácie spracováva a toto tiež nie je dôvodom na to, aby mu bola priznaná nemajetková ujma. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadala, aby súd žalobu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V prípade, až súd dospeje k záveru, že žalobca má nárok na nejakú náhradu škody, žiadali, aby bola určená minimálne lehota 15 dní z dôvodu technického zabezpečenia výkonu súdneho rozhodnutia z ich strany. Zástupkyňa žalovanej k veci uviedla, že čo sa týka vyčíslenia úhrady znaleckého posudku ústavu súdneho inžinierstva, Žilinskej univerzity v Žiline č. 9/2012 vo výške 1 402,28 €, tak voči tejto výške nemajú výhrady, keďže žalobca predložil do spisu príslušné listinné dôkazy. Ďalej k veci uviedla, že nemajú tiež výhrady voči samotnému matematickému výpočtu nákladov na cesty vo výške 901,49 €, ako aj nemali výhrady k samotným cestám, na základe ktorých bola vyúčtovaná táto suma a toto nerozporovali, avšak mali výhrady, že žalobca nepreukázal, že by mu táto škoda vznikla. Ďalej poukázala na to, že žalobca je povinný všetky dôkazy označiť v rámci svojej žaloby a svojich vyjadrení a zároveň ich aj pripojiť. Ďalej k veci uviedla, že nemajú tak isto výhrady k samotnému matematickému výpočtu trov obhajoby za jednotlivé úkony tak, ako sú tieto vyčíslené v žalobe v celkovej výške 2 303,98 €.

8. Právna zástupkyňa žalobcu predložila súdu na nahliadnutie originál uznesenia Okresnej prokuratúry Zvolen, sp. zn. 2Pv/389/09/6611-75 zo dňa 18.9.2013, ktorým bolo trestné stíhanie voči žalobcovi zastavené s tým, že z tohto originálu vyplýva, že toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 8.10.2013.

9. Súd z výsluchu svedka Mgr. Petra Troščáka zistil, že svedok sa zamestnal v advokátskej kancelárii právnej zástupkyne žalobcu JUDr. Ivety Rajtárovej ako advokátsky koncipient a to v apríly 2012, pričom tam pôsobil až do júna 2015, kde žalobca bol počas tohto celého času jeho kolegom. K veci uviedol, že síce u advokátky sa nachádzalo viacero kancelárií, ale polovicu času pracoval aj v kancelárii so žalobcom a polovicu času pracoval v samostatnej kancelárii. V čase, keď nastúpil do predmetnej advokátskej kancelárie v apríli 2012, tak v tom čase tam už pracoval žalobca. Žalobca mu bol predstavený ako manžel jeho školiteľky, teda advokátky u ktorej sa zamestnal a bol mu tak isto predstavený ako odborný zamestnanec tejto advokátskej kancelárie a tak isto sa dozvedel, že v tom období študoval na právnickej fakulte. Tak isto mu bola poskytnutá informácia, akú náplň práce mal žalobca v tom období a žalobca v tom období mal na starosti výpočet trov konania, pričom im zabezpečoval aj materiálne technické zabezpečenie, napr. keď došiel toner v tlačiarňi, tak ho zabezpečil a pod. Z počiatku, keď nastúpil v tom apríli 2012, tak žalobca na neho pôsobil tým dojmom, že nebol až taký zhovorčivý, bol proste taký uzavretejší. K veci uviedol, že o trestnom stíhaní žalobcu sa dozvedel približne tri mesiace, ako nastúpil do práce do predmetnej advokátskej kancelárie a to tým spôsobom, že započul, ako sa rozpráva žalobca so svojou manželkou, t.j. advokátkou o nejakom trestnom stíhaní a v rámci tohto rozhovoru pochopil, že je zrejme trestne stíhaný žalobca. Následne sa žalobcu presne na toto opýtal a žalobca mu vysvetlil, že bolo začaté voči nemu trestné stíhanie a bolo vznesené obvinenie za taký skutok, že údajne mal napísať nejaký list nejakému vysokému predstaviteľovi v rámci armády a v rámci tohto listu sa mu mal nejakým spôsobom vyhrázať. Keďže boli kolegovia a pracovali spolu, tak mu žalobca začal vysvetľovať jednotlivé úkony, ktoré sa diali v predmetnom trestnom konaní a bližšie mu ich opísal a tak isto mu hovoril, že má veľké obavy v prípade, až by bol za predmetný skutok odsúdený, že by nemohol sa stať advokátskym koncipientom a tak isto mal obavy aj z toho, že aj keby bol oslobodený z predmetného skutku, tak mal obavy o to, či bude mať dostatočnú spoľahlivosť z pohľadu toho, že advokátsky koncipient má ako základné veci spĺňať aj požiadavky bezúhonnosti a spoľahlivosti. Všetky tieto rozhovory s ním na túto tému prebiehali počas pracovného času a bolo to niekoľko desiatok krát, keď sa o tomto bavili, napr. sa ho žalobca aj pýtal na jeho názor, čo by on urobil, čo ho napadá a pod. K veci ďalej uviedol, že neskoršie sa zistilo, že žalobca veľmi chyboval pri vyčísľovaní trov konania a niekedy sa zistilo, že tam boli aj niekoľko tisícové rozdiely v niektorých prípadoch, pričom napočítal menej, ako tieto trovy reálne vznikli. Jeho školiteľka, t.j. advokátka JUDr. Iveta Rajtáková to riešila tým spôsobom, že mu túto agendu odňala a výslovne túto agendu mal na starosti iba on. Svedok ďalej uviedol, že žalobca sa trápil napr. tým, ako je možné, že niekto ho označil za pisateľa listu v tom zmysle, že údajne podpísal ten list on, keďže on dobre vedel, že to nenapísal, nepodpísal a proste ako je to vôbec možné s tým, že ho trápila tá skutočnosť, že on nevedel dokázať, že to nenapísal, on vedel len povedať, že to nenapísal. Žalobca bol znepokojený aj z toho, že sa vychádzalo pri trestnom stíhaní zo znaleckých posudkov a nevedel pochopiť, že nejaký znalec povie, že ten podpis bol jeho. Pokiaľ vie, tak následne si žalobca dal vyhotoviť súkromno-znalecký posudok a až zo záverov tohto znaleckého posudku vyplynulo, že ten podpis nie je jeho a nakoniec pokiaľ vie, toto trestné stíhanie bolo zastavené aj s prihliadnutím na tento znalecký posudok. K veci ďalej uviedol, že v čase, keď mu bolo odobraté vyčísľovanie trov konania, tak žalobca mal na starosti v advokátskej kancelárii zabezpečovanie materiálne-technických podmienok,

príčom teda jeho činnosť sa utlmila len na túto činnosť, pri ktorej nemal čo pokaziť a prestal robiť proste to vyčíslenie trov. Čo sa týka zastavenia trestného stíhania, tak túto skutočnosť mu oznámil žalobca a ukázal mu aj uznesenie o zastavení trestného stíhania. Od tohto obdobia podľa jeho názoru so žalobcu odpadlo celé to napätie a z jeho pohľadu sa zmenil aj povahovo. Už to tak neriešil, nebol tak do seba zahĺbený a bol proste otvorenejší. K veci svedok ďalej uviedol, že v čase, keď bol žalobca trestne stíhaný, tak oni dvaja sa o ničom inom nebavili, len o týchto skutočnostiach. Keď sa svedok pokúšal rozprávať so žalobcom v tom období, keď bol ešte trestne stíhaný na inú tému, tak sa mu to proste nepodarilo. Následne po zastavení trestného stíhania, bola žalobcovi vrátená agenda vyčíslenie trov v konaní s tým, že mu to najskôr bolo vrátené na skúšku a keďže nebola potom u neho zistená chybovosť, tak túto agendu naďalej vykonával on a bola odobratá z jeho úseku. Svedok ďalej uviedol, že on osobne sa nezúčastňoval na osobnom a rodinnom živote žalobcu a jeho manželky, ale môže povedať takú skúsenosť, že keď manželka žalobcu, t.j. advokátka u ktorej bol zamestnaný JUDr. Iveta Rajtáková zistila nezrovnalosti pri výpočte trov konania v neprospech ich advokátskej kancelárie, tak bol svedkom toho, ako si zavolala ku sebe žalobcu, ako aj jeho, mala pred sebou konkrétne rozhodnutie, pričom prišla na to, že v konkrétnej veci žalobca zle vyčíslil trovy konania a to v ich neprospech o -2 000,- €, pričom bol zúčastnený na rozhovore, kde žalobkyňa, ako advokátka na žalobcu, ako aj zamestnanca, ktorý bol samozrejme aj jej manželom sa vykričala a uvádzala mu, či im teraz, alebo jemu nebude chýbať tých 2 000,- € a pod. Ďalej svedok bol prítomný napr. na ich firemnom večierku, na ktorom zistil, že atmosféra medzi žalobcom a jeho manželkou, t.j. jeho školiteľkou nebola najlepšia, nakoľko sa až tak nezabávali, poprípade nemali náladu na zábavu, nakoľko to medzi nimi bolo také napäté a samozrejme na tom stretnutí sa začalo rozoberať trestné stíhanie žalobcu. Čo sa týka vzťahov, ktoré mal žalobca s jeho manželkou po skončení trestného stíhania, tak svedok k tomu uviedol, že napr. mali o rok ďalší večierok a na tom večierku už atmosféra bola oveľa lepšia a lepšiu atmosféru vnímal aj medzi žalobcom a jeho manželkou s tým, že už na tomto večierku sa bavili tak žalobca, ako aj jeho manželka.

10. Súd z výsluchu svedkyne Roxany Rajtákovvej zistil, že žalobca je jej otcom a čo sa týka právnej zástupkyne žalobcu, tak táto je jej matkou. Napriek týmto skutočnostiam sa necítila vo veci byť zaujatá. Svedkyňa k veci uviedla, že vie o tom, že ocko bol trestne stíhaný z toho dôvodu, že údajne mal napísať svojmu kolegovi nejaký list, z toho dôvodu bol trestne stíhaný, ale neskoršie bolo toto trestné stíhanie zastavené. Svedkyňa k veci uviedla, že v tom období vnímala situáciu medzi rodičmi nie dobre, nakoľko sa ona obávala toho, či náhodou sa nebudú rozvádzať, nakoľko stále medzi sebou niečo riešili. O trestnom stíhaní ocka sa dozvedela od svojej mamy, ktorá jej tieto veci vysvetlila. Svedkyňa ďalej k veci uviedla, že čo sa týka jej detstva, tak ocko bol profesionálny vojak a mamka tiež skoro začala pracovať a počas detstva dá sa povedať, že väčšinu času strávila s otcom, ktorý sa jej veľmi pekne venoval a z tohto pohľadu ho ona takto vnímala. Často sa spolu hrávali, chodievali spolu napr. na kone a pod. V čase, keď ešte nevedela čo sa deje, tak sa stalo, že otec sa ku nej začal chovať iným spôsobom, pričom mala na mysli, že sa jej nevenoval až toľko času, ako predtým. Napr. keď sa ho niečo opýtala, tak jej neodpovedal a pod. Následne ona bola z toho smutná a snažila sa situáciu riešiť tým spôsobom, že sa opýtala svojej mamy, že čo sa deje a vtedy jej mamka oznámila tie skutočnosti, že ocko je trestne stíhaný, avšak to neurobil, ale napriek tomu ona sa bála, čo bude s ockom, že pôjde napr. do vedenia a pod. Svedkyňa ďalej k veci uviedla, že pokiaľ sa pamätá, ale nepamätá sa presne, takéto chovanie otca voči jej osobe keď to porovná s chovaním, ktoré predchádzalo týmto udalostiam, tak približne trvalo dva roky. Následne sa od mamy po uplynutí času dozvedela, že trestné stíhanie ocka bolo zastavené a od tohto obdobia to vnímala aj ona tým spôsobom, že otec sa jej začal venovať tak, ako predtým, začal s ňou chodiť do prírody a pod. K veci uviedla, že celý čas, po ktorý bol otec trestne stíhaný, tak napriek tomu, že jej mama hovorila, že to bude dobré, ona sa celý čas bála o otca, bála sa, že príde po neho polícia, že ho zatknú a pod. K veci uviedla, že ešte v období, keď nevedela, že ocko je trestne stíhaný, tak ako to vyššie uvádzala, tak rodičia sa medzi sebou bavili a ocko často odvrkoval a bol proste nesvoj a ona z toho dedukovala, že či nie sú medzi nimi nezhody.

11. Súd z uznesenia Okresného riaditeľstva PZ, odbor kriminálnej polície Zvolen zo dňa 8.7.2011, č.k. ČVS: ORP-540/OVK-ZV-2009 zistil, že týmto uznesením podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku bolo začaté trestné stíhanie voči žalobcovi, ako obvinenému za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že vlastnoručne vypísal listovú obálku, ktorú adresoval Veliteľstvu vzdušných síl. brig. generálovi Ľubomírovi Svobodovi, Jána Jiskru, 960 01 Zvolen, v ktorej sa nachádzal biely prášok a list, pričom v texte listu pod hrozbou násillia núti Ing. Ľubomíra Svobodu, aby sa nezaujímal o zošit, citujem: „ vraj ste sa zaujímal o Dankin zošit, treba to nechať“ tak, lebo sa to zle skončí. Už nenapíšeme, už len posypeme, tak pozor.“ a uvedený list s

listovou obálkou odoslal poštou, kde na mieste verejnosti prístupnom v budove Slovenskej pošty a.s. na ul. T. G. Masaryka č. 101/5 vo Zvolene dňa 18.5.2009 v čase okolo 08.00 hod došlo pri manipulácii pracovníčkou uvedenej pošty Renátou Labodovou. nar. 06.12.1968, trvale bytom Zvolen. ul. Pribinova č. 174. k poškodeniu uvedenej listovej zásielky, z ktorej sa vysypal biely prášok neznámeho chemického zloženia, čím týmto konaním Ing. Ľubomírovi Svobodovi, nar. 13.10.1961 v Myjave, trvale bytom Borovce 189 nebola spôsobená žiadna škoda.

12. Súd z uznesenia Okresného riaditeľstva PZ, odbor kriminálnej polície Zvolen, zo dňa 8.7.2011, č.k. ČVS:ORP-435/OVK-ZV-2009 zistil, že týmto uznesením podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku bolo začaté trestné stíhanie voči žalobcovi, ako obvineného za prečin šírenia poplašnej správy podľa § 361 ods. 1 Tr. zákona, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že spôsobil nebezpečenstvo vážneho znepokojenia časti obyvateľstva tým, že vlastnoručne vypísal listovú obálku, ktorú adresoval Veliteľstvu vzdušných síl. brig. generálovi Ľubomírovi Svobodovi, Jána Jiskru, 960 01 Zvolen, v ktorej sa nachádzal biely prášok a list a túto obálku odoslal poštou, kde na mieste verejnosti prístupnom v budove Slovenskej pošty a.s., na ul: T. G. Masaryka č. 101/5 vo Zvolene dňa 18.5.2009 v čase okolo 08.00 hod došlo pri manipulácii pracovníčkou uvedenej pošty Renátou Labodovou. nar. 06.12.1968, trvale bytom Zvolen, ul. Pribinova č. 174. k poškodeniu uvedenej listovej zásielky, z ktorej sa vysypal neznámy biely prášok neznámeho chemického zloženia, kde skúmaním bolo zistené, že sa jedná o látku uhličitánu vápenatého.

13. Súd zo sťažností zo dňa 21.7.2011 zistil, že žalobca proti obidvom uzneseniam Okresného riaditeľstva PZ Zvolen podal sťažnosť na Okresnú prokuratúru Zvolen a navrhol, aby prokurátor napadnuté uznesenia zrušil, ako nezákonné.

14. Súd z uznesenia Okresnej prokuratúry Zvolen, č.k. 2Pv/389/09-28 zo dňa 17.8.2011 zistil, že týmto uznesením prokurátor Okresnej prokuratúry vo Zvolene rozhodol takto: Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť obvineného Ing. Juraja Rajtáka, nar. 14.1.1966 v Bratislave, trvale bytom Košice I, Košice - Staré mesto, Rooseveltova 792/2 zo dňa 21.7.2011 proti uzneseniu vyšetrovateľa OR PZ, OKP Zvolen, ČVS:ORP-540/OVK-ZV-2009 zo dňa 8.7.2011, ktorým podľa § 206 ods. 1 Tr. por. bolo vznesené obvinenie Ing. Jurajovi Rajtákoví pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona, ako nedôvodnú zamietam.

15. Súd ďalej z uznesenia Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 14.9.2011, č.k. 1Pv/324/09-32 zistil, že týmto uznesením prokurátor Okresnej prokuratúry vo Zvolene rozhodol takto: Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť obvineného Ing. Juraja Rajtáka, nar. 14.1.1966 v Bratislave, trvale bytom Košice I, Košice - Staré mesto, Rooseveltova 792/2 zo dňa 21.7.2011 podanú prostredníctvom obhajcu JUDr. Milana Slobodníka proti uzneseniu vyšetrovateľa OR PZ, OKP Zvolen, ČVS:ORP-435/OVK-ZV-2009 zo dňa 8.7.2011, ktorým podľa § 206 ods. 1 Tr. por. bolo vznesené obvinenie Ing. Jurajovi Rajtákoví pre prečin šírenia poplašnej správy podľa § 361 ods. 1 Tr. zákona, ako nedôvodnú zamietam.

16. Súd z uznesenia Okresného riaditeľstva PZ Zvolen, č.k. ČVS:ORP-540/OVK-ZV-2009 zo dňa 19.9.2011 zistil, že týmto uznesením bolo rozhodnuté takto: Podľa § 21 ods. 3 Tr. poriadku (per analógiám) s poukazom na § 18 ods. 1 Tr. poriadku spájam na spoločné konanie trestnú vec obvineného Ing. Juraj Rajták, nar. 14.1.1966 v Bratislave, trvale bytom Košice - Staré mesto, Rooseveltova 792/2, stíhaného uznesením vyšetrovateľa Odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ Zvolen pod sp. zn. VS:ORP-540/OVK-ZV-2009 zo dňa 08.07.2011 za zločin vydieranie podľa § 189 ods. 1/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe, pričom spoločné konanie bude vedené na odbore kriminálnej polície ORPZ Zvolen pod ČVS:ORP-540/OVK-ZV-2009.

17. Súd z uznesenia Okresnej prokuratúry Zvolen, zo dňa 18.9.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 8.10.2013, sp. zn. 2Pv/389/09/6611-75 zistil, že týmto uznesením prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen podľa § 215 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku zastavil trestné stíhanie obvineného, t.j. žalobcu z obidvoch skutkov vyššie uvedených a to z dôvodu, že je nepochybné, že skutok nespáchal obvinený.

18. Súd z listinného dôkazu, a to žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zistil, že táto žiadosť je zo dňa 27.9.2016 a bola adresovaná Generálnej prokuratúre SR Bratislava a túto žiadosť podala právna zástupkyňa žalobu, JUDr. Iveta Rajtáková. V tejto žiadosti okrem iného je uvedené:

Vzhľadom na skutočnosť, že trestné stíhanie poškodeného bolo zastavené uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Zvolen sp. zn. 2Pv 389/09/6611-75 zo dňa 18.9.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 8.10.2013, vznikla poškodenému škoda z titulu účelne vynaložených trov konania, pozostávajúcich z úhrady znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline č. 9/2012, ktorý si dal poškodený vypracovať na vlastné náklady vo výške 1 402,28 €, z nákladov na cesty vo výške 901,49 €, v súvislosti s uplatňovaním práva obvineného zúčastňovať na úkonoch trestného konania prostredníctvom svojich obhajcov, ktoré poškodený zabezpečoval svojim osobným motorovým vozidlom a to

na OR PZ vo Zvolene:

20.10.2011 cena PHM 1,47 €/l 117,16 €

10.05.2012 cena PHM 1,58 €/l 120,38 €

01.03.2013 cena PHM 1,52 €/l 118,62 €

27.06.2013 cena PHM 1,48 €/l 117,85 €

19.07.2013 cena PHM 1,50 €/l 118,04 €

03.09.2013 cena PHM 1,53 €/l 118,91 €

(vzdialenosť 2x206 km, spotreba 7,1 l/100km (29,25 l) základná sadzba podľa vyhl. č. 632/2008 Z.z. 0,18 €/km (74,16€))

na OR PZ v Trenčíne:

24.10.2011 cena PHM 1,47 €/l 190,53 €

(vzdialenosť 2x 335 km, spotreba 7,1 l/100 km (47,57 l) základná sadzba podľa vyhl. č. 632/2008 Z.z. 0,18 €/km (120,60 €))

podáva týmto poškodený žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v celkovej výške 2 303,77 € z titulu náhrady účelne vynaložených trov trestného konania a náhradu škody vo výške 10 000 € z titulu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

19. Súd z faktúry č. 9/2012 zistil, že touto faktúrou vyfakturovala Žilinská univerzita v Žiline, zadávateľovi, t.j. JUDr. Ivete Rajtákovéj, advokátke Štúrova č. 20, Košice vyúčtovanie odmeny náhrady hotových výdavkov a náhrady za stratu času za vypracovanie znaleckého posudku č. 9/2012, na základe žiadosti zo dňa 12.1.2012 v celkovej výške 1 402,28 € s dátumom splatnosti 24.2.2012.

20. Súd z výpisu bankového príkazu Slovenskej sporiteľne zistil, že z účtu Iveta Rajtáková dňa 27.1.2012 bola uhradená čiastka 1 402,28 € za vyššie uvedený znalecký posudok č. 9/2012 na účet znalca.

21. Súd z listinného dôkazu, označeného ako „vec: Mgr. Ing. Juraj Rajták, postúpenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody“ zistil, že týmto listom zo dňa 4.10.2016 Generálna prokuratúra SR postúpila predmetnú žiadosť Ministerstvu vnútra SR, nakoľko z obsahu žiadosti je zrejmé, že orgánom konajúcim v mene štátu v intenciách Zákona č. 514/2003 Z.z. nemôže byť Generálna prokuratúra SR, ale orgánom konajúcim v mene štátu je v danom prípade Ministerstvo vnútra SR.

22. Súd z listinného dôkazu, označeného ako „podanie vo veci sp. zn. KM-OPS1-P-196/2016 zo dňa 5.12.2016“ zistil, že toto podanie robila právna zástupkyňa žalobcu a bolo adresované Ministerstvu vnútra SR a v tomto podaní je okrem iného uvedené, že týmto poškodený, t.j. žalobca dopĺňa svoju žiadosť o predbežné prerokovanie náhradu škody zo dňa 27.9.2016, vedenú na Ministerstve vnútra SR pod sp. zn. KM-OPS1-P-196/2016 o škodu vo výške 2 303,98 € z titulu náhrady účelne vynaložených trov obhajoby v trestnom konaní. Náhrada ostatných účelne vynaložených trov trestného konania vo výške 2 303,77 € a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 10 000 € si poškodený uplatnil vo svojom pôvodnom návrhu. Ďalej v tomto podaní okrem iného bolo uvedené:

Uvedené trovy konania pozostávajú z úkonov obhajoby v trestnom konaní:

20.07.2011 prevzatie a príprava obhajoby - TČ podľa bodu 1 92,63 €

20.07.2011 prevzatie a príprava obhajoby - TČ podľa bodu 2 61,75 €

21.07.2011: padanie sťažnosti - TČ podľa bodu 1 92,63 €

21.07.2011 padanie sťažnosti - TČ podľa bodu 2 61,75 €

06.10.2011 účasť na výsluchu 113,21 €

20.10.2011 účasť na výsluchu - 2 úkony (8:30 - 11:00) 226,42 €

24.10.2011 účasť na výsluchu 113,21 €

25.10.2011 návrh na doplnenie dokazovania 113,21 €

12.12.2011 účasť na výsluchu 113,21 €

08.02.2012 podanie 116,56 €

10.05.2012 účasť na výsluchu 116,56 €
11.02.2013 žiadosť o preskúmanie postupu policajta 119,31 €
13.05.2013 podnet na preskúmanie postupu prokurátora 119,31 €
13.05.2013 podanie 119,31 €
19.07.2013 účasť na výsluchu 106,25 €
03.09.2013 preštudovanie vyšetrovacieho spisu 106,25 €
režijný paušál 10x 7,41 € + 2x 7,63 € + 5x 7,81 € 128,41 €

---

spolu základ dane 1 919,98 €
+ 20 % DPH 384,00 €
spolu trovy obhajoby 2 303,98 €

23. Súd z listinného dôkazu, označeného ako „žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, výzva na doplnenie“ zistil, že túto žiadosť urobilo Ministerstvo vnútra SR a adresovalo ju právnej zástupkyne žalobcu s tým, že táto žiadosť je zo dňa 10.1.2017. Touto žiadosťou Ministerstvo vnútra SR vyzývalo právnu zástupkyňu žalobcu, aby v lehote 10 dní od doručenia tejto výzvy uviedol titul, z ktorého sa náhrady škody domáhajú, konkrétne nezákonné rozhodnutia, alebo nesprávny úradný postup v konkrétnom konaní a označil konkrétny orgán verejnej moci, ktorý im nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom spôsobil škodu.

24. Súd z listinného dôkazu, označeného ako „podanie vo veci sp.zn. KM-OPS1-P-196/2016 zo dňa 27.1.2017 zistil, že právna zástupkyňa žalobcu týmto podaním odpovedala Ministerstvu vnútra SR na predmetnú ich výzvu.

25. Súd z listinného dôkazu, označeného ako „vec: predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody - odpoveď „, zo dňa 31.1.2017 zistil, že týmto listom Ministerstvo vnútra SR, adresovaným právnej zástupkyne žalobcu, že Ministerstvo vnútra SR oznamuje právnej zástupkyne žalobcu, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody považujú v plnom rozsahu za nedôvodnú a nie je možné jej vyhovieť a to z dôvodu nepreukázania nezákonného rozhodnutia.

26. Súd zo záverečného prednesu právnej zástupkyne žalobcu zistil, že táto k veci uviedla: Som toho názoru, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že nárok žalobcu je dôvodný aj pokiaľ ide o jeho základ aj pokiaľ ide o jeho výšku. Pokiaľ ide o základ nároku, ja považujem za nesporné a nárok považujem za uplatnený v súlade s ustálenou súdnou praxou, podľa ktorej nezákonné rozhodnutie je aj také rozhodnutie, ktorým je uznesenie o začatí trestného stíhania, resp. presnejšie o vznesení obvinenia za trestný čin, pre ktorý je neskôr trestné stíhanie voči obvinenému zastavené, alebo je spod obžaloby oslobodený. Je teda daný právny základ na uplatnenie nároku na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Pokiaľ ide o výšku nároku, predovšetkým sa budem venovať tej, ktorá je v osobitných okolnostiach predmetnej veci spochybňovaná a to náhrada trov, ktoré boli účelne vynaložené na obhajobu. Ja som už na predchádzajúcom pojednávaní poukázala na to, že podľa názoru žalobcu je potrebné v predmetnej veci aplikovať ustanovenia iných právnych predpisov, ktoré pri priznávaní trov, ktoré sú účelne vynaložené na bránenie alebo uplatňovanie práva sa vychádza pri odmene advokáta z odmeny tak, ako je ustanovená vo vyhláške č. 655/2004, konkrétne v tomto prípade jednoduchšie povedané, vo výške tarifnej odmeny ustanovenej právnym predpisom o odmenách advokátov. V predmetnej veci som predložila na začiatku dnešného pojednávania rozhodnutie NS uverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR, pod č. 17/2018, ktoré upravuje výšku náhrady účelne vynaložených trov konania pri uplatňovaní škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Aj keď ide o náhradu škody uplatňovanú podľa prvého právneho predpisu, považujem za podstatné tie časti uvedeného rozhodnutia, v ktorých NS poukázal na to, že aj v tomto prípade je potrebné vychádzať z ustanovení, ktoré majú povahu ustanovení, na základe ktorých sa priznávajú trovy konania v konaniach proti iným právnickým a fyzickým osobám. V tomto prípade a v tejto súvislosti poukazujem na stranu 31 a 32 predloženého judikátu, ktorý jednoznačne hovorí o tom a odkazuje aj na súčasnú platnú právnu úpravu, že účelne vynaložené trovy obhajoby sú tie, ktoré sú určené podľa tarifnej odmeny o odmeňovaní advokátov. Osobitne chcem poukázať na to, že v okolnostiach tohto prípadu by bolo zvlášť nespravodlivé nepriznať trovy obhajoby, vzhľadom na to, že je nesporné, že medzi žalobcom, ako poškodeným a v trestnom konaní obvineným, teda klientom a jeho právnu zástupkyňou, teda obhajkyňou v trestnom konaní, neprebehla účtovná operácia spočívajúca v tom, že žalobca zaplatil formálne a jeho obhajkyňa prijala odmenu za právne služby. Osobitné okolnosti tejto veci totiž spočívajú v tom, že žalobca by

odmenu za svoju obhajobu v trestnom konaní platil z prostriedkov, ktoré patria do bezpodielového spoluvlastníctva jeho a jeho obhajkyne a tieto prostriedky by sa stali príjmom, ktorý by opäť patril do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a jeho obhajkyne, keďže žalobca a jeho obhajkyňa, ako jeho manželka nemajú zrušené bezpodielové spoluvlastníctvo. Bolo by absurdné prílišným formalizmom a ja som presvedčená o tom, že aj málo uveriteľné, že žalobca formálne zaplatil za svoju obhajobu svojej manželke. Opakujem, v predmetnej veci by vlastne išlo len o účtovný záznam, keďže by išlo o prevod prostriedkov z bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a jeho obhajkyne do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a jeho obhajkyne, to znamená, právna podstata, alebo právny status týchto prostriedkov by sa nezmenil, na tom by nič nezmenil účtovný záznam. Podstatou však je, že úkony právnych služieb, poskytnuté nesporne boli, to znamená zostáva otázka, akým spôsobom by teda mal byť žalobca postihnutý za to, že si zvolil ako obhajkyňu svoju vlastnú manželku, pretože v úbytku v zmysle, že za poskytnuté právne služby zaplatené nebolo, nepochybne došlo. A k tomuto úbytku došlo v majetku žalobcu, to znamená osoby, ktorá bola stíhaná na základe nezákonného rozhodnutia. Ja môžem pripustiť, že ide o osobitný a špecifický prípad, kedy podľa môjho názoru, bez ohľadu na to, či sa súd stotožní, alebo nestotožní s mojim názorom, že teda ani v tomto prípade, tak ako v prípade priznávania trov konania v civilnom sporovom konaní sa nevyžaduje preukázanie zaplatenia týchto trov, ale vychádza sa z advokátskej tarify, ani v tomto prípade si nemyslím, že žalobu v tejto časti možno zamietnuť, pretože ako som už povedala, k reálnemu úbytku v majetku žalobcu v tom, že za poskytnuté právne služby nebolo zaplatené, skutočne došlo a neexistuje žiaden dôvod, pre ktorý by túto škodu mal znášať žalobca, len preto, lebo si zvolil ako obhajkyňu vlastnú manželku, keďže má právo nechať sa zastupovať obhajcom podľa vlastného výberu, je to ústavné právo. To isté platí aj pre účelne vynaložené výdavky, spojené s cestovným na jednotlivé úkony právnych služieb, žalobca si samozrejme nevybral, na akom orgáne činnom v trestnom konaní sa bude viesť jeho trestné stíhanie, ani to, aké úkony sa budú vykonávať a opäť poukazujem na to, že je nesporné, že sa právna zástupkyňa žalobcu na týchto jednotlivých úkonoch právnych služieb zúčastnila, to znamená opätovne poukazujem na to, že k úbytku majetku žalobcu došlo. To tak isto platí aj pre výdavky spojené so zabezpečením dôkazov a to znaleckého posudku, ktorý bol tým dôkazom, ako to aj vyplýva z uznesenia o zastavení konania, na základe ktorého bolo trestné stíhanie proti žalobcovi zastavené. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy, som toho názoru, že žalobca preukázal dôvodnosť svojho nároku, aj pokiaľ ide o výšku. Ako vyplynulo tak z výpovede žalobcu na predošlom pojednávaní, ako aj z výpovedí svedkov na dnešnom pojednávaní, žalobcov celý život v čase jeho trestného stíhania bol ovplyvnený týmto faktom. Je podľa môjho názoru skutočnosťou, ktorá je všeobecne známa koniec koncov ako takúto ju vníma aj judikatúra, že samotné trestné stíhanie je zásadným zásahom do súkromného života človeka, pretože bez ohľadu na formálne existujúcu prezumpciu neviny, osoba, ktorá je trestne stíhaná musí čeliť tomu faktu, že existuje aj možnosť, že bude aj uznaná vinou z trestného činu za ktorý je stíhaná, na tom prezumpcia neviny nič nemení, pretože človek, ktorý je trestne stíhaný, zažíva túto skutočnosť v čase, keď je trestne stíhaný. Žalobca nežiada náhradu nemajetkovej ujmy za obdobie po skočení trestného stíhania, pretože jednoducho vie, že nemôže byť dva krát stíhaný v tej istej veci, ale za to, akým spôsobom sa jeho život zmenil, a aký zásah mu bol spôsobený v čase trestného stíhania. Dôsledky v živote žalobcu boli preukázané ako som už uviedla tak jeho výpoveďou, ako aj výpoveďou jeho spolupracovníka a jeho dcéry. Chcem však ešte poukázať na to, čo žalobca teda zmienil, a to na skutočnosť, že vedenie trestného stíhania samo o sebe predstavuje podľa zákona o advokácii aj prekážku na to, aby osoba, ktorá dosiahne právnické vzdelanie magisterského stupňa bola, alebo teda mohla vykonávať čo i len prax advokátskeho koncipienta, keďže komora môže teda prerušiť výkon advokácie, alebo nemusí považovať za spoľahlivého človeka, ktorý je trestne stíhaný a to za zločin vydierania. To znamená, že v tomto prípade žalobca znášal nie len štandardné dôsledky trestného stíhania, ale aj tieto špecifické, ktoré boli spojené s jeho štúdiom a s jeho budúcou voľbou povolania. Vzhľadom na uvedené som presvedčená o tom, že aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je dôvodný aj pokiaľ ide o jeho základ, aj pokiaľ ide o jeho výšku. Navrhujem preto, aby súd žalobe vyhovel a priznal žalobcovi náhradu trov konania v celom rozsahu.

27. Súd zo záverečného prednesu zástupkyne žalovaného zistil, že táto k veci uviedla: Žalovaný zotrúva na svojich doteraz uvedených tvrdeniach a má za to, že orgánom, oprávneným konať je Generálna prokuratúra SR. Máme za to, že nebola naplnená podmienka na priznanie nárokov na náhradu škody a to existencia nezákonného rozhodnutia, ako aj podmienka preukázanej existencie vzniku skutočnej škody. Žalobca musí preukázať, že sa jeho majetok zmenšil, teda že zaplatil tie trovy a že zaplatil náhradu cestovných nákladov, bez ohľadu či to išlo z BSM alebo z akých peňazí a taktiež máme za to, že nie je preukázaná existencia okolností pripúšťajúcich priznanie vzniku nemajetkovej

ujmy. ČO sa týka nemajetkovej ujmy, dôkazné bremeno je na žalobcovi, ktorý ničým nepreukázal, ako dospel k výške sumy, ako ani existenciu okolností, ktoré by odôvodňovali jej priznanie. Z rozhodovacej praxe vyplýva, že pre posúdenie ujmy je dôležité objektívne hľadisko a nie subjektívne pocity, nestačí subjektívne tvrdenie žalobcu, resp. existencia situácie s možnosťou zníženia dôstojnosti, či vážnosti, ale musí skutočne dôjsť k jej zníženiu, alebo musí dôjsť k preukázaniu, že k zníženiu došlo. Pri priznaní nemajetkovej ujmy je dôležité zohľadniť následky nami daného konania. Žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že situácia v jeho rodine aj v spoločenskom živote je bez závažných následkov, čiže nepreukázal vznik alebo existenciu následkov preukázanie ktorých je potrebné pre priznanie nemajetkovej ujmy. Rovnako aj z výpovede svedkov vyplýva, že žalobcovi v súkromnom a spoločenskom živote nevznikli tak závažné následky, ktoré by odôvodňovali priznanie nemajetkovej ujmy. Zákon umožňuje priznanie nemajetkovej ujmy len v prípade, že konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučiniením a pri priznaní výšky nemajetkovej ujmy sa prihliada na následky. Tak opakujem znova z výpovede svedkov, ako aj z výpovede žalobcu neboli zistené žiadne závažné následky, ktoré by umožnili priznanie nemajetkovej ujmy. Vzhľadom na uvedené teda žiadame, aby súd žalobu zamietol a v prípade teda, že súd žalobe žalobcu vyhovie, žiadame o určenie dlhšej lehoty na plnenie a zároveň si uplatňujeme náhradu trov konania v prípade úspechu.

28. Podľa článku 46 ods. 3 Ústavy SR, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, alebo iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

29. Podľa § 3 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

30. Podľa § 3 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

31. Podľa § 4 ods. 1 písm. b) Zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, 3) a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

32. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) Zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu 4) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

33. Podľa § 4 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z., ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa odsekov 1 a 2, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť žiadosť (§ 15) príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Účinky uplatnenia nároku zostávajú zachované.

34. Podľa § 5 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

35. Podľa § 6 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

36. Podľa § 6 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

37. Podľa § 6 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z., ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

38. Podľa § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

39. Podľa § 15 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z., ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

40. Podľa § 16 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z., zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil.

41. Podľa § 16 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

42. Podľa § 17 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

43. Podľa § 17 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

44. Podľa § 17 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

45. Podľa § 18 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

46. Podľa § 18 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z., súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. 9) Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

47. Podľa § 143 Občianskeho zákonníka, v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenému nástupcovi pôvodného vlastníka.

48. Podľa § 144 Občianskeho zákonníka, veci v bezpodielovom spoluvlastníctve užívajú obaja manželia spoločne; spoločne uhradzujú aj náklady vynaložené na veci alebo spojené s ich užívaním a udržiavaním.

49. Podľa § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, bežné veci týkajúce sa spoločných vecí môže vybavovať každý z manželov. V ostatných veciach je potrebný súhlas oboch manželov; inak je právny úkon neplatný.

50. Podľa § 145 ods. 2 Občianskeho zákonníka, z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí sú oprávnení a povinní obaja manželia spoločne a nerozdielne.

51. V zmysle § 4 ods. 1 písm. b) Zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán PZ, čo je aj tento prípad, a preto súd konal s Ministerstvom vnútra SR ako orgánom, ktorý koná v mene štátu. Čo sa týka výhrad Ministerstva vnútra SR, že nie je orgánom, ktorý v tomto konaní má vystupovať v mene SR, tu súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR, č.k. 8Cdo/289/2014 zo dňa 14.10.2015, pričom v tomto rozsudku okrem iného je uvedené: Na tomto mieste považuje dovolací súd za potrebné citovať ust. § 4 ods. 1 písm. m) Zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z., podľa ktorého vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu orgán, príslušný podľa písm. a) až l) u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci, ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý. Ostatne uvedené ustanovenie nepochybne rieši prípad vzniku škody v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci. V takomto prípade pre určenie príslušného orgánu konajúceho v mene štátu bolo do 31.decembra 2012 skutočne rozhodujúce, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Ak žiadosť bola podaná na oboch uvedených orgánoch, bol príslušný ten z nich, ktorý vo veci začal konať prvý. Stav, že oblasť verejnej moci, ktorej ku škode došlo patrilo do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci sa najčastejšie vyskytoval na úseku trestného konania, ktorý začínal vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a bol zvršený podaním obžaloby. V takomto prípade, ako orgán konajúci v mene štátu prichádzal do úvahy tak Ministerstvo vnútra SR, ako aj Generálna prokuratúra SR (k tomu pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/194/2010 zo dňa 30.marca 2011). Podľa dovolacieho súdu, súladného so záverom odvolacieho súdu, ale tento stav trval len do 31.12.2012, kedy nadobudol účinnosť Zákon č. 412/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa Zákon č. 514/2003 Z.z., ktorý zákon zmenil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. b) (ktoré určoval Ministerstvo vnútra SR, ako orgán konajúci v mene štátu v prípadoch, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán policajného zboru) tak, že vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu Ministerstvo vnútra SR ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru, alebo poverený príslušník policajného zboru a 1) prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ alebo povereného príslušníka PZ a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2) vyšetrovateľ PZ alebo poverený príslušník PZ nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora. Nové ustanovenie teda určuje Ministerstvo vnútra SR za orgán konajúci v mene štátu (len) vtedy, ak sú kumulatívne (pozri spojku a) splnené podmienky, že v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ PZ alebo poverený príslušník PZ a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ alebo povereného príslušníka PZ a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu. A contrario, ak prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ alebo povereného príslušníka PZ a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu vo veci náhrady škody, keďže škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v trestnom konaní, tak koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR (§4 ods. 1 písm. f) Zákona č. 514/2003 Z.z.). V tomto prípade bol postup taký, že prokurátor sťažnosti žalobcu zamietol, avšak nepodal ani v jednej veci obžalobu. Z týchto dôvodov aj vzhľadom na vyššie uvedené, podľa názoru súdu koná v mene SR práve Ministerstvo vnútra SR, a preto súd nemohol prihliadať na vznesenú námietku ohľadne orgánu, ktorý má konať v mene SR zo strany Ministerstva vnútra SR a

konal práve s orgánom Ministerstvom vnútra SR, ktorý podľa názoru súdu je oprávnený konať v tomto prípade v mene SR.

52. Ústavno-právny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo zastavené alebo v ktorom bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený, treba hľadať nie len v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ale vo všeobecnej rovine, predovšetkým v čl. 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Pri posudzovaní nároku na náhradu škody, spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, príp. oslobodenie spod obžaloby, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť.

53. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa Zákona č. 514/2003 Z.z., účinného od 1.7.2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu, alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len zákon č. 58/1969Zb.), účinného do 30.6.2004. Súdna judikatúra dovodila, že zmyslu pri právnej úprave zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe), bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody, spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje, ako nárok na náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné.

54. Vykonaným dokazovaním mal súd zapreukázané, že za nezákonné rozhodnutia súd považoval uznesenia Okresného riaditeľstva PZ, odbor kriminálnej polície Zvolen zo dňa 8.7.2011 a to sp. zn. ČVS:ORP-540/OVK-ZV-2009 a tak isto uznesenie z toho istého dňa sp. zn. ČVS:ORP-435/OVK-ZV-2009, ktorými bolo začaté trestné stíhanie voči žalobcovi za prečin šírenia poplašnej správy a za zločin vydierania a to z toho dôvodu, že uznesením Okresnej prokuratúry Zvolen č.k. 2Pv/389/09/6611 zo dňa 18.9.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 8.10.2013 bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené pri obidvoch skutkoch a obidvoch trestných činoch. Z tejto skutočnosti teda jednoznačne vyplýva, že žalobca nebol odsúdený za spáchanie predmetných trestných činov, práve naopak trestné stíhanie bolo zastavené. Zodpovednosť štátu, ako už bolo uvedené vyššie, je objektívnou zodpovednosťou. Žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody z dôvodu účelne vynaložených trov obhajoby v trestnom konaní v celkovej výške 4 607,75 €, pričom tieto trovy pozostávajú: z úhrady znaleckého posudku ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline č. 9/2012, ktorý si dal žalobca vypracovať na vlastné náklady vo výške 1 402,28 €, pričom samotný žalovaný túto skutočnosť v konaní nenamietal. Ďalej táto škoda pozostáva z nákladov na cesty vo výške 901,49 €, v súvislosti s uplatňovaním práva obvineného, zúčastňovať sa na úkonoch trestného konania prostredníctvom svojich obhajcov, ktoré žalobca zabezpečoval svojim osobným motorovým vozidlom a to :

na OR PZ vo Zvolene:

20.10.2011 cena PHM 1,47 €/l 117,16 €

10.05.2012 cena PHM 1,58 €/l 120,38 €

01.03.2013 cena PHM 1,52 €/l 118,62 €

27.06.2013 cena PHM 1,48 €/l 117,85 €

19.07.2013 cena PHM 1,50 €/l 118,04 €

03.09.2013 cena PHM 1,53 €/l 118,91 €

(vzdialenosť 2x206 km, spotreba 7,1 l/100km (29,25 l) základná sadzba podľa vyhl. č. 632/2008 Z.z. 0,18 €/km (74,16€))

na OR PZ v Trenčíne:

24.10.2011 1 cena PHM 1,47 €/l 190,53 €

(vzdialenosť 2x 335 km, spotreba 7,1 1/100 km (47,57 l) základná sadzba podľa vyhl. č. 632/2008 Z. z. 0,18 €/km (120,60 €))

K tomu súd ďalej udáva, že čo sa týka samotného výpočtu vo výške 901,49 €, tak samotný žalovaný tak isto nerozporoval matematický výpočet tejto sumy, rozporoval však tú skutočnosť, že žalobca nepreukázal, že by túto škodu aj skutočne uhradil. Ďalej táto škoda pozostáva zo sumy vo výške 2 303,98 € z titulu náhrady účelne vynaložených trov obhajoby v trestnom konaní, ktoré pozostávajú: z úkonov obhajoby v trestnom konaní:

20.07.2011 prevzatie a príprava obhajoby - TČ podľa bodu 1 92,63 €
20.07.2011 prevzatie a príprava obhajoby - TČ podľa bodu 2 61,75 €
21.07.2011: padanie sťažnosti - TČ podľa bodu 1 92,63 €
21.07.2011 padanie sťažnosti - TČ podľa bodu 2 61,75 €
06.10.2011 účasť na výsluchu 113,21 €
20.10.2011 účasť na výsluchu - 2 úkony (8:30 - 11:00) 226,42 €
24.10.2011 účasť na výsluchu 113,21 €
25.10.2011 návrh na doplnenie dokazovania 113,21 €
12.12.2011 účasť na výsluchu 113,21 €
08.02.2012 podanie 116,56 €
10.05.2012 účasť na výsluchu 116,56 €
11.02.2013 žiadosť o preskúmanie postupu policajta 119,31 €
13.05.2013 podnet na preskúmanie postupu prokurátora 119,31 €
13.05.2013 podanie 119,31 €
19.07.2013 účasť na výsluchu 106,25 €
03.09.2013 preštudovanie vyšetrovacieho spisu 106,25 €

---

režijný paušál 10x 7,41 € + 2x 7,63 € + 5x 7,81 € 128,41 €

spolu základ dane 1 919,98 €

+ 20 % DPH 384,00 €

spolu trovy obhajoby 2 303,98 €

Tu súd tiež poukazuje, že samotné vyčíslenie a jednotlivé úkony žalovaný nerozporoval, rozporoval však tú skutočnosť, že žalobca nepreukázal, že by tieto vzniknuté trovy obhajoby aj skutočne právnej zástupkyňi žalobcu aj uhradil.

55. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca má nárok na vyššie uvedenú sumu 4 607,75 € z titulu náhrady účelne vynaložených trov obhajoby v predmetnom trestnom konaní, pričom všetky tieto trovy boli aj súčasťou žiadosti o náhradu škody tak, ako to vyžaduje § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. Čo sa týka výhrad žalovaného, že žalobca nepreukázal skutočný vznik škody v jeho majetkovej sfére a to znamená, že by zaplatil sumu 901,49 € a sumu 2 303,98 €, tu súd poukazuje na zákonné ustanovenia § 143, § 144 a § 145 Občianskeho zákonníka. Súd v predmetnom prípade uvádza, že sa jedná o skutočne špecifický prípad, keď žalobcu v predmetnom trestnom konaní zastupovala právna zástupkyňa, ktorá je jeho manželkou. Osobitné okolnosti tohto prípadu spočívajú v tom, že žalobca by odmenu za svoju obhajobu v trestnom konaní platil z prostriedkov, ktoré patria do bezpodielového spoluvlastníctva jeho a jeho právnej zástupkyne a tieto prostriedky by sa stali príjmom, ktorý by opäť patril do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a jeho právnej zástupkyne, keďže žalobca a jeho právna zástupkyňa sú manželia a ich BSM nebolo zrušené. Podľa názoru súdu treba poukázať na to, že pri okolnostiach tohto prípadu by podľa názoru súdu by bolo zvlášť nespravodlivé nepriznať vyššie uvedenú škodu, vzhľadom na to, že je nesporné, že medzi žalobcom ako poškodeným a v trestnom konaní obvineným, teda klientom a jeho právnu zástupkyňou, teda obhajkyňou v trestnom konaní neprebehla účtovná operácia, spočívajúca v tom, že žalobca by škodu zaplatil formálne a jeho obhajkyňa by prijala odmenu za právne služby. Podľa názoru súdu bolo by príliš formálne, ak by žalobca formálne zaplatil za svoju obhajobu svojej manželke vyššie uvedenú škodu. Súd tu poukazuje, že vo veci by vlastne išlo len o účtovný záznam, keďže by išlo o prevod prostriedkov z bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a jeho právnej zástupkyne do BSM žalobcu a jeho právnej zástupkyne. To znamená právna podstata, alebo právny status týchto prostriedkov by sa nezmenil a nezmenil by na tom nič ani predmetný účtovný záznam. Podľa názoru súdu v konaní bolo preukázané, že úkony právnych služieb, poskytnuté nesporne boli a podľa názoru súdu by bolo nespravodlivé, keby žalobca mal byť postihnutý za to, že si zvolil ako obhajkyňu svoju vlastnú manželku, pretože v úbytku v zmysle, že za poskytnuté právne služby zaplatené nebolo, nepochybne došlo, čo sa týka predmetného majetku BSM. Z týchto dôvodov súd mal za to, že vzhľadom na špecifickosť tohto prípadu, že žalobcovi skutočne bola

spôsobená škoda vo výške 4 607,75 € z titulu náhrady účelne vynaložených trov obhajoby v predmetnom trestnom konaní tak, ako je táto škoda vyššie špecifikovaná, a preto žalobe v tejto časti v celom rozsahu vyhovel.

56. Žalobca sa svojim žalobným návrhom domáhal aj zaplataenia nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 10 000 € s tým, že podľa názoru súdu žaloba žalobcu v tejto časti bola dôvodná len čiastočne. Súčasťou náhrady škody, ujmy v zmysle Zákona č. 514/2003 Z.z. sú nie len ujmy majetkovej povahy, ale aj nemajetkovej ujmy na základe výslovného znenia § 17 ods. 2. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu, spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Právna teória prisudzuje zmysel škody inej, než materiálnej aj iným ujám nemajetkovej povahy, ktoré môžu vzniknúť z porušenia práv a v dôsledku zásahu do inej, než majetkovej sféry poškodenej osoby, t.j. ujám imateriálnym, morálnym, citovým za ktoré prináleží poškodenej osobe peňažná náhrada (odškodnenie). Priznanie zadosťučinenia v peniazoch súdom v zmysle § 17 ods. 2 Zákona predpokladá splnenie zákonnej kvalifikovanej podmienky, t.j. že iba samotné konštatovanie porušenie práva sa v konkrétnom prípade javí nepostačujúcim. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenej osobe v súkromnom živote i spoločenskom uplatnení. Pri posudzovaní nároku na priznanie nemajetkovej ujmy treba prihliadať najmä na tú skutočnosť, že zatiaľ, čo ľudskú dôstojnosť majú všetky fyzické osoby rovnakú, česť a dobrá povesť je výrazom správania sa konkrétnej fyzickej osoby u ostatných členov spoločnosti je odrazom charakteristiky danej osoby, prezentácie jej postojov a pod. Zákonným predpokladom vzniku práva na náhradu a nemajetkovej ujmy v peniazoch je taký následok zásahu do práv fyzickej osoby, ktorý v značnej miere a nie len v miere bežnej znižuje jej dôstojnosť, alebo vážnosť. Prípustnosť takejto náhrady je inštitútom výnimočného druhu a nastupuje vždy až potom, keď sa morálne zadosťučinenie ukázalo buď celkom, alebo z časti nedostatočným. Podmienkou vzniku tohto práva je preukázanie, že protiprávny zásah vyvolal závažné následky vo vzťahu k poškodenej osobe. Závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy sa posudzuje najmä so zreteľom na jej intenzitu, rozsah a na jej ohlas ako aj dĺžku jej trvania. V časti žalobného návrhu o priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch súd zameral dokazovanie na preukázanie skutočností, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie podľa prvého ods. ustanovenia § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi, vzhľadom na jeho postavenie v rodine a v pracovnom živote.

57. Z vykonaného dokazovania teda súd jednoznačne ustálil a to hlavne z výsluchu žalobcu, z výsluchu svedkyne Roxany Rajtákovéj, ako aj z výsluchu svedka Mgr. Petra Troščáka, že samotné konštatovanie porušenia práva v tomto prípade nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, tak ako je to vyššie uvedené, a preto v tomto prípade prichádza do úvahy nemajetková ujma v peniazoch, keďže podľa názoru súdu nie je možné uspokojiť ju inak. Výšku nemajetkovej náhrady súd určuje voľnou úvahou, nemôže ísť o úvahu nepreskúmateľnú, resp. o úvahu svojvoľnú. Určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu, v súlade s požiadavkou spravodlivosti.

58. Súd v prvom rade poukazuje na dĺžku trvania trestného stíhania žalobcu, a to od 8.7.2011, kedy bolo začaté trestné stíhanie voči žalobcovi, voči dvom vyššie uvedeným trestným činom do dňa právoplatného ukončenia predmetného trestného stíhania, ktorým je deň 8.10.2013, kedy nadobudlo právoplatnosť uznesenie Okresnej prokuratúry o zastavení trestného stíhania pre predmetné skutky. Teda trestné stíhanie žalobcu trvalo dokopy 823 dní. Podľa názoru súdu, žalobca uniesol dôkazné bremeno ohľadne skutočností, tvrdených v žalobe a v konaní bol preukázaný zásah do jeho rodinného a pracovného života, nakoľko aj podľa názoru súdu, trestné stíhanie výrazne ovplyvnilo najmä osobný život žalobcu a aj pracovný život žalobcu. Podľa názoru súdu v konaní bolo preukázané, že frustráciu z predmetného trestného stíhania žalobca prenášal aj na ostatných členov jeho rodiny, čo narušovalo vzťahy v jeho rodine a ovplyvňovalo jeho osobný život. V konaní bolo preukázané, že bol narušený vzťah medzi žalobcom, ako otcom a jeho dcérou, nakoľko aj z jej výpovede jednoznačne vyplynulo, že do trestného stíhania mala s otcom veľmi pekný vzťah, keďže sa jej otec veľmi často a pekne venoval a počas trestného stíhania sa začal žalobca chovať iným spôsobom voči jej osobe. Tak isto v konaní mal preukázaný aj narušený vzťah počas doby trestného stíhania medzi ním, ako manželom a jeho manželkou, ktorá okrem iného mu bola aj zamestnávateľom v pracovnom živote, čo vyplynulo z výpovedi

žalobcu, ako aj svedka Mgr. Petra Troščáka. Súd ďalej poukazuje, že žalobca v čase trestného stíhania pracoval v advokátskej kancelárii a popri svojej práci študoval na Právnickej fakulte v Košiciach, ktorú ukončil v roku 2015, pretože sa chcel po jej skončení venovať advokácii. Skutočnosť, že žalobca bol trestne stíhaný spôsobilá, že tento bol vo veľkej neistote, vzhľadom na skutočnosť, že žiadny trestný čin nespáchal, pretože v prípade, ak by jeho trestné stíhanie nebolo zastavené, nemohol sa po skočení školy v advokácii uplatniť a rovnako ani v žiadnom právnickom povolání. Táto neistota ovplyvňovala aj jeho pracovný výkon, čo bolo preukázané z výpovedi svedka Mgr. Petra Troščáka a z toho dôvodu, v práci mu nebolo možné zveriť náročnejšie úlohy a aj pri tých jednoduchších ho bolo potrebné neustále kontrolovať, pretože sa u neho prejavovala dlhodobá nesústredenosť. Tu súd poukazuje, že po skončení trestného stíhania a to zastavením trestného stíhania, tieto následky, či už v pracovnom alebo osobnom živote neboli v konaní preukázané, pričom samotný žalobca tieto následky po skončení trestného stíhania ani neuvádzal a ani si neuplatňoval nemajetkovú ujmu za následky, ktoré by mali nastať po skočení trestného stíhania, uplatňoval si nemajetkovú ujmu len počas trestného stíhania.

59. Súd teda dospel k záveru, že žalobca uniesol dôkazné bremeno ohľadne tej skutočnosti, že samotné konštatovanie porušenie práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu, spôsobenú nezákonnými rozhodnutiami, tak ako je to vyššie uvedené a prichádza do úvahy nemajetková ujma v peniazoch. Súd v danom prípade z vyššie uvádzaných dôvodov preto zaviazal žalovaného na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 2 700 € s tým, že súd pri výpočte výšky tejto nemajetkovej ujmy vychádzal z dĺžky trvania trestného stíhania, ktoré trvalo od 8.7.2011 do 8.10.2013, čo je 27 mesiacov a v dňoch celková dĺžka trestného stíhania predstavuje 823 dní, a preto podľa názoru súdu, priznaná nemajetková ujma vo výške 2 700 €, čo predstavuje 100 € na mesiac a na jeden deň z tých 823 dní to predstavuje sumu 3,23 €. Podľa názoru súdu, predstavuje to takú výšku nemajetkovej ujmy, ktorá zodpovedá okolnostiam zásahu, ktorý nastal a to najmä vzhľadom na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote vo vzťahu k dcére a manželke, ako aj v pracovnom živote, keďže tieto skutočnosti boli preukázané v konaní z vyššie uvedeného dokazovania. Z týchto dôvodov, vzhľadom na dĺžku trestného stíhania v trvaní 823 dní (27 mesiacov) súd ustálil, že priznaná nemajetková ujma vo výške 2 700 € je v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami. Z týchto dôvodov súd zaviazal žalovaného na zaplatenie nemajetkovej ujmy v celkovej výške 2 700 €. Súd žalobu žalobcu, keďže sa domáhal zaplatenia nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 € v prevyšujúcej časti nad 2700 € zamietol a to z dôvodu neprimeranosti požadovanej sumy, následkom spôsobeným nezákonným rozhodnutím, nakoľko v konaní nebol preukázaný ďalší zásah do ostaných oblastí života žalobcu, okrem rodinného života a pracovného života. Z tohto dôvodu súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol ako nedôvodnú.

60. Na základe vyššie uvedeného, súd teda zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 4 607,75 € z titulu náhrady účelne vynaložených trov obhajoby v trestnom konaní a sumy 2 700 € z titulu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom určil lehotu 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku na zaplatenie vyššie uvedených súm, vzhľadom na požiadavku žalovaného, že v prípade, až by bol zaviazaný na zaplatenie nejakých súm, z dôvodu z jeho strany technického zabezpečenia výkonu súdneho rozhodnutia.

61. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

62. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, príp. vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. V tomto prípade súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, a to z toho dôvodu, že žalobca sa svojou žalobou domáhal toho, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 4 607,75 € + 10 000 €, čo dáva dokopy sumu 14 607,75 € a žalobca bol v konaní úspešný v sume 4 607,75 € + 2 700 €, čo dáva dokopy sumu 7 307,75 €, čo predstavuje pomer úspechu 50 % a teda je zrejmé, že žalovaný bol úspešný v rozsahu 50 %, a z toho dôvodu súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie vo vyhotovení dvojmo do 15 dní od doručenia jeho písomného vyhotovenia, písomne na Okresný súd Zvolen.

V odvolaní treba popri všeobecných náležitostiach (§ 127 Civilného sporového poriadku) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje

za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolanie je potrebné predložiť v potrebnom počte rovnopisov, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pre súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok v znení neskorších predpisov.